

Sveti Anton
Padovanski

Sv. Anton Padovanski
prosi za nas Boga!

Trinajst torkov

v čast sv. Antonu
- Padovanskemu -

Spisal Aljfonz Furlan

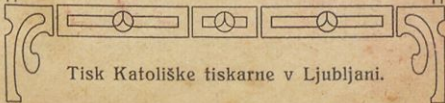
- mašnik frančiškanskega reda. -

Z dovoljenjem prečast. redovnega pred-
stojništva, 29. avgusta 1900, šte. 638, in
visokočastitega knezoškofijstva ljublj-
- skega, 24. novembra 1900, šte. 3240. -

Drugi pomnoženi natis.

- V Ljubljani, 1908. -

Založil frančiškanski samostan v Ljubljani.

Tisk Katoliške tiskarne v Ljubljani.

38139 a

201217587

Predgovor.

Sv. Antona Padovanskega častijo verni kristjani ne samo na Portugalskem, kjer je bil rojen, in na Laškem, kjer je umrl, temuč tudi pri nas in po celem svetu Častijo ga ne samo katoličani, temuč tudi staroverci in celo Turki. Med posebnimi častivci sv. Antona nahajamo tudi papeža Leona XIII., ki je veliko storil, da bi se še bolj širilo njegovo češčenje in zaupanje v njegovo mogočno priprošnjo pred Bogom.

Leta 1881. je sprejel rajni papež Leon XIII. učenega in pobožnega profesorja in doktorja sv. pisma, Antona Lokate-
lija (Locatelli). Ko je pred njim
klečal, ga je vprašal: „Odkod
si, moj sin?“ — „Iz Padove,
sveti oče.“ „Iz Padove! Iz Pa-
dove!“ je ponovil. Kaka sreča!
Kako si srečen! moj sin. Ljubiš
pa tudi zelo vašega svetnika,
vašega velikega svetnika, sve-
tega Antona.“ — „Če ga ljubim,
vprašate sv. Oče! Saj sem se
rodil in zrastel blizu njegovega
groba in še tako srečen sem,
da so mi dali pri sv. krstu nje-
govo ime. Prav gotovo ga lju-
bim.“ — „Moj sin. ti ga ne lju-
biš še zadosti; da, ljubiti ga
moramo in širiti to ljubezen do
njega. Blagoslovim tebe in vse
ude njegovega društva. Ni pa

še dosti, da ga častite v Padovi
častiti ga morajo po celem sve-
tu; zakaj sveti Anton ni svetnik
samo za Padovo, temuč svetnik
celega sveta.“

Tako je nagovarjal rajni
Leon XIII. vse verne kristjane,
da naj častijo sv. Antona Pado-
vanskega. Mi Slovenci ga mo-
ramo častiti, tudi ko bi nas
papež ne nagovarjal, ker je
bil v naših krajih v Gorici, na
Krasu, v Trstu, kjer je pridigal
in spovedoval. Frančiškanski
samostani na Goriškem, Koro-
škem in na Kranjskem so spa-
dali k romanski redovni po-
krajini. V to pokrajino je bil
sv. Anton sprejet, katero je po-
tem kakor provincial nekaj let
vladal. To knjižico „Trinajst
torkov v čast sv. Antonu Pa-
dovanskemu“ sem spisal, da

bi se še bolj širilo češčenje svetega Antona. V nji imaš kratko življenje svetega Antona Padovanskega, premišljevanja in druge potrebne molitve.

Rabi jo pridno, bogoljubni bravec, pobožna bravka, v slavo božjo, v čast svetemu Antonu Padovanskemu in v zveličanje svoje duše; njenega pisarca pa ne pozabi v svojih molitvah

Pobožnost trinajst torkov

v čast sv. Antonu Padovanskemu.

Začetek in odpustki pobožnosti
13 torkov ali 13 nedelj v čast
sv. Antonu Padovanskemu.

Sveti Anton Padovan-
ski je umrl 13. rož-
nega cveta, v petek
popoldne, pokopali
so ga pa šele v torek. V
torek potem so namreč pri-
nesli njegovo telo v Padovo
in ga pokopali v cerkvi Ma-

tere božje Velike. Ta dan so bili ozdravljeni skoraj vsi bolniki v Padovi, katere so prinesli na grob sv. Antona in ki so ga prosili ljubega zdravja. Zato so v torkih še posebno častili in prosili sv. Antona pomoči, in sv. Anton je sam nagovarjal neko gospo v Florenciji, ko ga je prosila, naj ji izprosi sina, ker je bila brez otrok, naj devet torkov obiskuje njegovo podobo v frančiškanski cerkvi in pristopa k svetemu obhajilu, pa bo uslišana njena želja. Gospa je ubogala sv. Antona, bila je uslišana in dobila sina. To so ljudje

hitro raznesli in po njenem zgledu so začeli še drugi devet torkov prositi sv. Antona pomoči v svojih dušnih in telesnih potrebah. Tako je postala med vernimi kristjani navada opravljati pobožnost devet torkov v čast sv. Antonu Padovanskemu. Pozneje so razširili to pobožnost na trinajst torkov, da so se spominjali smrti sv. Antona Padovanskega in zavoljo trinajst milosti, katere se nahajajo v znanem responzoriju: „Glej, če iščeš čudežev.“ Pobožnosti trinajst torkov ali pa trinajst nedelj je podelil papež Leon XIII.

popolne odpustke v prav lepem pismu, ki se takole glasi:

„Zelo nas je razveselila in našim željam ustregla prošnja, katero nam je poslal naš predragi sin Lovrenc Karatéli (Caratelli), general manjših bratov konventualov (minoritov), ki želi in hrepeni, da bi se češčenje sv. Antona Padovanskega med vsemi ljudmi širilo in vsak dan rastlo. In res, vsi katoličani imajo vzrok, da častijo posebno sv. Antona, ki po posebni milosti božji vsak dan deli kristjanom tako obilne milosti in dobrote, da sama sv. cerkev

opominja vsakega vernega, naj se k njemu zateče v svoji potrebi. Razen tega se nam zdi, kakor da bi se bila v naših žalostnih časih združila sv. Anton Padovanski in sv. Vincencij Pavlanski in bi hotela odpraviti ali vsaj olajšati reve in nadloge vbogih, ko sv. Anton nabira kruh s svojimi milostmi, sv. Vincencij ga pa deli. V mnogih cerkvah je postavljen ljubeznivi kip (podoba) sv. Antona, ki ima v naročju dete Jezuščka, katerega prosi milosti; pod podobo je pa pušica za miloščino vbogih. Taka podoba na neki način

vabi in nagovarja verne, naj ga prosijo milosti, za pre-jete milosti pa naj dajo ob-ljubljen denar za kruh vbo-gim. Zato pričakujejo od sv. Antona obilno pomoč in podporo društva sv. Vincen-cija, ki imajo namen pre-skrbovati vboge družine s potrebnim živežem. Zato po-delimo vsem vernim obo-jega spola popolne odpustke, ki nepretrgano enkrat v letu, kadar kdo hoče, opravljajo pobožnost 13 torkov ali 13 nedelj s pobožnim premiš-ljevanjem ali z molitvijo ali z drugimi pobožnimi deli v slavo božjo in v čast sve-

temu Antonu Padovanskemu in se v ta namen spovedó in pristopijo k sv. obhajilu. Te popolne odpustke morejo darovati tudi vernim dušam v vicah“ (1. sušca l. 1898.).

Kako opravljaj pobožnosti 13 torkov ali 13 nedelj v čast svetemu Antonu Padovanskemu.

Kdor se hoče udeleževati popolnih odpustkov, ki so podeljeni pobožnosti 13 torkov ali 13 nedelj v čast svetemu Antonu Padovanskemu, mora nepretrgano opravljati to pobožnost in samo enkrat v letu kadar kdo hoče. Ko bi jo pretrgal, jo mora

zopet začeti, ako se želi udeležiti odpustkov. Pobožnost 13 torkov ali 13 nedelj se toraj ravno tako opravlja kakor petnedeljska pobožnost v čast pet ran sv. Frančiška Serafinskega ali šest nedeljska pobožnost v čast sv. Alojziju.

1. Kakor vsak dan, opravi tudi vsak torek ali nedeljo še bolj pobožno jutranjo in večerno molitev.

2. Trinajst torkov ali pa 13 nedelj pazljivo preberi del življenja sv. Antona z dotičnim premišljevanjem in skleni posnemati svetnika v dotični čednosti.

3. Namestu premišljevanja smeš opravljati druga pobožna dela, kakor: da si v jedi vsaj nekoliko pritrgaš in vbogim daš; da daš miloščino vbogim ali za kruh sv. Antona; moreš tudi obiskati bolnika, druge odvrčevati od greha, moliti za grešnike, nevernike. Dobro je tudi, ako te dneve krotiš svoje oči, ušesa in jezik.

4. Ako moreš, bodi pri sv. maši.

5. Teh 13 torkov ali 13 nedelj dobro opravi sv. spoved in pobožno pristopi k svetemu obhajilu, v katerikoli cerkvi hočeš.

6. Natanko opravljaj svojo službo, dolžnosti svojega stanu.

7. Imej doma podobo svetega Antona Padovanskega; pred njo opravljaj svoje molitve, premišljevanja in druge molitve, ako moreš.

8. Izvoli si sv. Antona za svojega priprošnjika; prosi ga pomoči v dušnih in telesnih potrebah, ko bi namreč izgubil kako stvar, denar, dobro ime, mirno vest, potrpežljivost, gorečnost, zbranost, pobožnost; ali ko bi ti kdo kako reč ukradel, ali bi ti ne hotel povrniti, kar si mu posodil itd.

9. To pobožnost 13 tor-
kov ali 13 nedelj opravljaj
prav pobožno, z živo vero
in trdnim zaupanjem ter jo
še drugim priporočaj.

Trinajst torkov ali trinajst nedelj.

Prvi torek ali nedelja.

I. Rojstvo in otročja leta svetega Antona.

Sveti Anton Padovanski je bil rojen 15. velikega srpana na praznik Marijinega vnebovzetja l. 1195. ne na Laškem v Padovi, temveč v Lizboni, glavnem mestu portugalskega kraljestva. Pri svetem

krstu so mu dali ime Ferdinand. Njegov oče Martin Buljonski in mati Marija Terezija Tavera sta bila iz visokega, kakor nekateri menijo, celó iz kraljevskega rodu; bila sta zelo pobožna in sta imela tega svojega prvorojenega otroka za dar božji in zato sta si prizadevala ga izrediti v strahu božjem in v pobožnosti. Sv. Anton je uže v otročjih letih rad molil, v cerkev hodil in usmiljen bil z reveži. Rad je ubogal svoje stariše in bil odkritosrčen. Ako se je pregrešil v kaki reči, se ni lagal ali izgo-

varjal. Zelo je ljubil in častil Mater božjo in kakor nekateri zatrjujejo, ji je posvetil svojo deviško čistost, ko je bil komaj pet let star. V desetem letu so ga dali v korarsko šolo, kjer je pod vodstvom svojega strica korarja Ferdinanda kmalu vse druge svoje učence prekosil v vednosti in pobožnosti. Prav lepo se je obnašal v cerkvi, posebno kadar je stregel pri sv. maši.

II. Posnemaj me v sv. čistosti.

1. Sveta čistost povzdi-
guje človeka nad ljudi in ga
dela angelem enakega; po-

vzdiguje ga še celo nad an-gele, ker angeli niso imeli skušnjav zoper sveto čistost, človek pa jih ima na zemlji in se jim mora ustavljati, ako jo hoče ohraniti ne-omadeževano. Deviške in čiste duše ima Jezus prav rad; hotel je imeti deviško mater Marijo, deviškega red-nika sv. Jožefa in med apo-stoli je najbolj ljubil deviškega sv. Janeza, kateremu je tudi izročil svojo deviško Mater s križa. In ta sv. Janez piše v svojem razodenju, da so deviške duše v nebesih najbolj blizu prestola, da hodijo za Jagnjetom, kamor-

koli gre in pojejo novo pesem, katere ne morejo peti svetniki, ki niso ohranili svetega devištva. Zato je sveti Anton že v petem letu svoje starosti napravil obljubo vednega devištva in jo držal celo svoje življenje do smrti.

Sv. Anton in mnogi drugi svetniki in svetnice božje so tako zelo cenili in ljubili sveto devištvo, da so se rajši odpovedali kraljestvu, bogati ženitvi, nekateri so rajši prelili svojo kri, kakor pa da bi s takimi časnimi rečmi izgubili lilijo nedolžnosti. Sv. Anton ne vabi samo dečkov in deklic, temveč

tudi mladeniče in dekleta, da naj ga posnemajo v ti čednosti in ohranijo neoskrunjeno belo lilijo; tiste pa, ki so jo oskrunili, zgubili, vabi, naj vsaj zdaj ljubijo sveto čistost in v nji živijo kolikor jim dopušča njih stan.

2. Lahko je reči, bom živel v sveti čistosti, v nji živeti pa ni tako lahko, ker ima veliko sovražnikov. Prvi sovražnik je naše meso, kateremu pa sv. Anton ni stregel, temveč ga je zatajeval s postom in drugo pokoro; krotil je svoje oči in ušesa, da ni rad pogledal ali poslušal kake reči, ki bi mu

vzbujale nečiste misli ali predstave. Drugi sovražnik sv. čistoti je hudobni svet, hudobni ljudje, ki se prilizujejo, spomenike ponujajo, zakon in srečo obljubujejo, da bi deviško dušo premamili in ji vzeli denar in sveto čistost. Sv. Anton se ni menil za svet, bežal je pred njim in šel v samostan, kjer je bolj lahko varoval lilijo svetega devišтва. Tretji sovražnik svete čistosti je hudobni duh, duh nečistosti, ki vedno okoli hodi in išče, koga bi zapeljal in na večne čase pogubil. Hudobnega duha sv. Anton ni ubogal;

z molitvijo in z znamenjem svetega križa je premagal vsako satanovo skušnjava.

Tako je ravnal sv. Anton, ki je nesel lilijo devištva s tega sveta v večnost. Tudi jaz bi rad šel s tega sveta v večnost z lilijo, ali tako, da bi živel na zemlji kakor hoče moje telo, v lepi obleki, nevarni družbi, na veselicah, plesu, kjer je bilo zapeljanih že toliko mladeničev in deklet. Rad bi imel v roki belo lilijo, pa se vendar šalil s svetom. Mnogi so začeli z majhnimi nedolžnimi rečmi, končali so pa v največjih grehih.

Da se tudi meni ne bo taka zgodila, se bom ogibal nepotrebne in preveč prijaznega občevanja z osebami drugega spola, krotil bom svoje oči in se varoval lenobe.

Z g l e d.

V nekem samostanu je hudobni duh delal hude nečiste skušnjave bratu redovniku. Dasiravno je varoval svoje oči, se ostro pokoril, veliko molil, se pridno ogibal lenobe in pogosto prejemal svete zakramente, mu je vendar hudobni duh vzbujal nečiste predstave. Ko je prišel sv. Anton na svojem

potovanju tudi v ta samostan, kjer je živel ta z nečistimi skušnjavami tako zelo nadlegovani brat, ga je ponižno prosil, naj ga spové in Boga zanj prosi. Sveti Anton ga je rad spovedal in mu obljubil, da bo zanj molil. Nato je še prosil svetega Antona, da bi menjala z obleko; tudi v tej reči mu vstreže. Ali komaj je oblekel brat obleko svetega Antona, precej je izginila grešna poželjivost in nobena nečista skušnjava ga ni več nadlegovala.

Tudi ti se priporočuj svetemu Antonu Padovanskemu,

kadar te napadajo nečiste skušnjave.

Molitev za sveto čistost.

O sv. Anton, ki si s posebno milostjo božjo in pod varstvom prečiste device Marije sveto devištvo neoskrunjeno ohranil do smrti, prosi za me Jezusa in njegovo presveto Mater, da se bom mogel srčno vojskovati zoper svoje spačeno meso, hudobni svet in satana, in sveto devištvo neoskrunjeno ohraniti (ali ako ga nimaš več, v sveti čistosti živeti) do smrti. Amen.

Drugi torek ali nedelja.

I. Sv. Anton zapusti svet in gre v samostan.

Pet let je hodil sv. Anton v šolo h korarjem, kjer se je pridno učil, pa ne samo vednosti, temveč tudi pobožno živeti. Boga je vedno bolj spoznaval in ljubil; in da bi Bogu še bolj zvesto služil, sveto devištvo ohranil in se bolj gotovo zveličal, je sklenil zapustiti svet in stopiti v red. Težko je bilo očetu in materi, ali ker nista gledala samo na časno srečo svojega sina, temveč najbolj na njegovo zveličanje, sta mu

dovolila. Sv. Anton je stopil v red reguliranih kanonikov sv. Avguščina. V samostanu se je držal najboljših sobratov in jih posnemal v čednostih, posebno pa v ponižnosti, pokorščini, prijaznosti in v lepem obnašanju. Ko je končal leto poskušnje, je z veseljem napravil sveto redovniško obljubo. Ker so ga njegovi sorodniki pogosto obiskovali, je prosil predstojnika, naj ga prestavi v kak oddaljen samostan. Ker se je vsem prikupil, ga je predstojnik nerad prestavil v mesto Koimbro. V novem samostanu se je vestno pri-

pravljal za mašniško službo. Z veseljem je opravljal tudi najnižja samostanska opravila; in dasiravno je bil še le 17 let star in grofov sin, je vendar vesel bolnikom stregel, da se je še bolj vtrjeval v ponižnosti in ljubezni do bližnjega. V samostanu je bil vsem ogledalo redovnika, ki se trudi doseči sveto redovno popolnost.

II. Posnemaj me v razumnosti!

1. „Bodite razumni kakor kače“ (Mat. 10, 16.). Po teh Jezusovih besedah so se ravnali svetniki. Kača je namreč previdna, ker se v nevarnosti

zvije v svitek in skrije glavo,
 da jo obvaruje smrtnih vdar-
 cev, ako tudi drugo telo trpi.
 Tako skrbi vsak moder kri-
 stjan najprej za svojo prvo
 in najbolj važno stvar, za
 zveličanje svoje duše; ker
 je le eno potrebno, zveličati
 svojo dušo. Kako modro je
 ravnal sv. Anton, ko je za-
 pustil svet in si izbral re-
 dovniški stan, da se je bolj
 lahko in bolj gotovo zveli-
 čal. Koliko ljudi ravna prav
 nespametno in nepremišlje-
 no, ko si izbirajo stan, v
 katerega jih Bog ne kliče.
 V vsakem stanu se moreš
 zveličati, ako le hočeš, pa

ne v vseh enako lahko. V red stopiti kakor sv. Anton ne more in ne sme vsak, njegov duhovni brat ali sestra pa lahko postaneš, treba samo stopiti v tretji red svetega Frančiška.

Sv. Anton je zeló previdno in modro ravnal, ko si je izbiral stan, jaz pa sem tako nagel in nepremišljen. Vsakemu vse zaupam in razodenem. Kako nepreviden sem v govorjenju. Lahkom šljeno si izbiram službo, gospodarja, spovednika. Brez spovednikovega vedenja si izbiram pobožnosti, pokoro in se vpisavam v bratovščine

in si toliko molitev nalagam, da moram zanemarjati službo ali pa molitve. Bom vedno tako nepremišljeno ravnal?

2. Krščanska razumnost uči človeka ne samo, da vé ceniti vsako reč po njeni pravi vrednosti, temveč tudi rabiti prave pripomočke, da doseže svojo pravo in večno srečo. Nekateri bi radi prav veliko dobrega storili, so prav goreči, ali malo dosežejo, ker njih nepremišljena gorečnost, nepotrpežljivost in neprevidnost dobro bolj zadržava kakor pa pospešuje. Zato pravi sv. duh: „Mo-

drost vse lepo vrejuje“ (Modrost. 8, 1.); in „Kdor je potrpežljiv, ga vodi obilna razumnost; kdor je pa nepotrpežljiv, zvišuje svojo neumnost.“ (Preg. 14. 29.) Sveti Anton je bil razumen ne samo zase, da si je izbral pravi stan, temuč tudi za bližnjega. Ko je bil predstojnik, je pametno in modro vodil svoje duhovne brate po potu prave svetosti; moder in previden je bil na prižnici, v spovednici in šoli.

Kako malo sem podoben sv. Antonu! On ni drugih učil, opominjal in svaril v nevolji, jezi naglo, mene pa

razjezi vsaka najmanjša reč. Ako mi kdo ne stori kake reči po moji volji, precej sem nevoljen in kričim. Sebi in drugim sem velik križ. Lahko se sramujem, ker me imajo za naglega in jeznega, s katerim težko shajajo.

Zgled.

Kako moder in razumen je bil sv. Anton, vidimo na zveličani devici Heleni Enzelmini. kateri je bil on spovednik. V dvanajstem letu je stopila v red svete Klare in dobila sv. Antona za spovednika. Sv. Anton jo je modro vodil po poti prave

redovniške popolnosti in svetosti. Tako jo je vtrdil v potrpežljivosti in v vdanosti v voljo božjo, da je dolгих 16 let, do svoje smrti potrpežljivo in vsa vdana v voljo božjo prenašala križe, katere jej je pošiljal njen nebeški ženin Jezus. Ko je bila namreč 18 let stara, je njeno telo otrpnelo, oslepela je in še mutasta postala do smrti. Sveti Anton jo je tolažil in osrčeval, da ni v teh velikih križih zdvojila in nevoljna bila; ni tožila, temuč potrpežljivo je trpela do svoje svete smrti. Umrla je 11 let po smrti sv. Antona, 34 let

stara. Sveta cerkev jo je prištela med zveličane device.

Molitev za čednost razumnosti.

O Bog, ki si dal Svojemu služabniku, sv. Antonu razumnost, da je zaničeval bogastvo, čast in časne reči, in si izbral stan, katerega si mu odločil, in rabil pripomočke, da je zveličal sebe in še druge napeljeval k svetosti, daj tudi meni modrost, ki stoji zraven tvojega sedeža, da si bom izbral stan, katerega si mi ti odločil, njemu stanoviten ostal in vestno opravljal svoje dolž-

nosti in tako večno zveličanje dosegel. Amen.

Tretji torek ali nedelja.

I. Sveti Anton prestopi v frančiškanski red.

V samostan sv. Križa v Koimbri, kjer je živel sv. Anton, so hodili frančiškani miloščino prosit. Sv. Anton se je takrat še vedno imenoval po krstnem imenu Ferdinand. Frančiškane je večkrat videl in ž njimi govoril. V sebi je čutil neko nagnjenje in željo prestopiti v ponižni in vbogi red sv. Frančiška. Ko so pripeljali v njegovo

samostansko cerkev svete ostanke prvih pet mučencev frančiškanov, ni se mogel več ustavljati svoji želji. Svojo srčno željo je razodel frančiškanom in jih ponižno prosil, da bi ga sprejeli, v svoj red. Frančiškani so bili pripravljeni ga sprejeti ako mu dovoli njegov predstojnik. Temu je sv. Anton razložil svojo željo in ga prosil, naj mu dovoli prestopiti v ostrejši red sv. Frančiška. Predstojniku je bilo težko izgubiti najboljšega redovnika, ali ker je spoznal voljo božjo, mu je dovolil. Pred odhodom je rekel en korar

z žalostjo in nevoljo sv. Antonu: „Le pojdi le, ako že ravno hočeš. Ti boš gotovo še svetnik.“ Sv. Anton mu je prav ponižno odgovoril: „Ako bote vi, moj oče, to slišali, bote gotovo zato Boga hvalili.“ Kdo bi mislil, da se bodo te besede kmalu spolnile; že dvanajst let potem je papež Gregor IX. med svetnike prištel sv. Antona.

II. Posnemaj me v potrpežljivosti!

1. Potrpežljivost je potrebna vsakemu kristjanu, ki se hoče zveličati. Sv. apostelj Pavel pravi kar narav-

nost: „Potrpežljivost vam je potrebna, da božjo voljo storite, in dosežete obljubo.“ (Hebr. 10, 36.) In Jezus, večna resnica, pravi v svetem evangelju, da ne more biti njegov učenec, ki ne nosi svojega križa za njim. V nebesa pelje samo pot trpljenja, ker tudi nedolžni otroci trpijo, ko umirajo. Po tej poti križa je šel v nebesa Jezus, naš Odrešenik, Marija, njegova presveta Mati in vsi svetniki. Zato je Jezus posvaril učenca, ki sta šla žalostna v Emavs: „O vi nespametni, in kesnega srca verovati vse, kar so govorili

preroki! Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to trpel, in tako v svojo čast šel?“ (Luk. 24.) Kdor želi priti v nebesa, mora pobožno živeti; „vsi pa,“ pravi sveti apostelj Pavel, „ki hočejo pobožno živeti, bodo preganjanje trpeli“ (2. Tim. 3, 12.). To je skusil tudi sv. Anton Padovanski. Imeli so ga za nevednega, obrekovali so ga, zaničevali, preganjali, celo po življenju so mu stregli, ali vse to je potrpežljivo prenašal; ni tožil in drugim pravil, kako grdo ž njim ravnaajo. Vsem je odpustil in razžaljenje pozabil.

Lahko se sramujem, ker se štejem med častivce svetega Antona, v potrpežljivosti mu pa nisem prav nič podoben. Ako mi reče kaka oseba nekoliko ostro, pa resnično besedo, precej sem nemiren, nevoljen, razžaljen, celo pozdraviti in pogledati je nečem, obenem pa hodim k sv. obhajilu. Nevoljen sem celo, ako me spovednik posvari, ali odreče kako sveto obhajilo, pokoro, ali kako pobožnost. Ali bom vedno tako živel? Ne; iz srca vsem odpustim, ki so me kdaj razžalili in ž njimi bom zopet govoril.

2. Potrpežljivost je potrebna kristjanu tudi v križih in težavah, posebno pa v bolezni. Zakaj ravno v bolezni se spozna, kakšen je, dober ali slab, pravo zlato ali pa samo zlate pene. Nekateri so dobri, potrpežljivi, pobožni, dokler se jim dobro godi, dokler so zdravi; kakor hitro pa zbolijo, ali jih boli glava, zob, roka, noga, so nepotrpežljivi, tožijo, godrnjajo. Sv. Anton je bil potrpežljiv doma, pri stariših, in ko je bil na potu; ko je bil zdrav in v bolezni, in ko se zanj niso zmenili predstojniki zavoljo njegove bolehnosti.

Kako nepotrpežljiv sem pa jaz! Rad tožim čez svoj težki stan, službo, slabo stanovanje, hrano, vročino, mraz in slabo vreme, gospodarja in gospodinjo. Nisem zadovoljen s svojim stanom, službo, in nepremišljeno si jo izbiram. Ako me le malo boli glava, zob, roka, precej se tožim; in ako moram celo ležati, sem nevoljen, ker ne morem v cerkev hoditi, svetih zakramentov prejemati, navadnih molitev in pobožnosti opravljati. O kako nespametno sem ravnal, ker je bila božja volja, da sem bil bolan in nisem mogel v

cerkev hoditi in prejemati svetih zakramentov. S tem me je Bog skušal, ali se bom podvrgel njegovi sveti volji in bolezen in druge težave rad sprejemal in voljno prenašal. Odpusti mi, o Jezus, da sem bil nepotrpežljiv. Po zgledu sv. Antona bom molčé in mirno prenašal bolezen in težave svojega stanu.

Z g l e d.

Predstojnik nekega frančiškanskega samostana je odpotoval in sv. Antona Padovanskega je odločil za svojega namestnika. Ker niso

imeli v tem samostanu vodnjaka, so morali daleč hoditi po vodo, kar je bilo težavno za samostansko družino. Sv. Anton, zdaj predstojnikov namestnik, je hotel pomagati; dal je skopati vodnjak na samostanskem dvorišču. Ali, ko se je vrnil predstojnik domov, ni bil zadovoljen z vodnjakom. Očitno je posvaril sv. Antona in mu naložil hudo pokoro. Sv. Anton bi lahko dokazal, da je nedolžen, ali ni se hotel ne izgovarjati, ne zagovarjati; molče je pretrpel očitno kazen in še dandanašnji kažejo v obednici kraj,

kjer je moral po nedolžnem
prostiti odpuščanja.

Molitev za potrpežljivost.

Zavoljo tvojega zaničevanja, trpljenja in zapuščenosti na križu, o moj Jezus, in na priprošnjo sv. Antona, podpiraj me v potrpežljivosti, da me ne bo nevoljnega napravila težavna služba, bolezen, kaka nesreča, zaničevanje ali obrekovanje, temveč da bom mogel s tvojo pomočjo tebi vdan in voljno prenašati težave svojega stanu in križe, katere mi misliš pošiljati. Amen.

Četrty torek ali nedelja.

I. Sv. Anton gre v misijone.

Ko je sv. Anton prestopil v frančiškanski red, je prosil, naj bi mu dali novo ime Anton, ker je želel nepoznan posnemati sv. Antona puščavnika v samoti in pokori. Ločen od sveta je vesel začel leto poskušnje; svojo gorečnost in pobožnost je podvojil, in natanko opravljal vse, kar sta mu nalagala njegov predstojnik in učitelj. S privoljenjem patra provincijala je z velikim veseljem napravil sveto slovesno obljubo. Pater provincijal je

tudi uslišal njegovo drugo prošnjo in ga poslal v Afriko v misijone. Z bratom Filipom sta se srečno prepeljala čez morje na Mavritansko. Sveti Anton je že mislil, da je dosegel svoj namen, da bo namreč prelil svojo kri za sveto vero; ali Bog ga ni hotel imeti v Afriki, temveč na Laškem in Francoskem. Poslal mu je hudo mrzlico in sveti Anton se je moral vrniti v svojo domovino na predstojnikovo zapoved. Težko je zapustil Afriko in mučensko krono; ali, ker se je za nevrednega štel za mučensko smrt, se je vdal

v voljo božjo. Komaj je bil s tovarišem na širokem morju, vzdigne se veliki vihar in nese barko ne proti Španjskemu temveč proti Laškemu. Pri otoku Siciliji se je ustavila in sv. Anton je precej šel v bližnji frančiškanski samostan, kjer je toliko okreval, da je že pomagal v kuhinji in na vrtu.

II. Posnemaj me v sv. veri!

1. Kakor živijo ptiči samo v zraku in ribe v vodi, tako živi tudi pravični iz vere. „Moj pravični pa iz vere živi“, piše sveti apostelj Pavel (Hebr. 10, 38.). Pravični, res

pobožni kristjan se v vseh rečeh ravna tako, kakor ga uči sv. vera. Kadar moli, se ravna po sv. veri, ki mu pravi, da ga Bog posluša in zato misli na besede, katere izgovarja. Kadar gre k spovedi, se ravna po sveti veri in ne gleda, kakšen je spovednik, temveč ga ima za božjega namestnika, ki mu daje sveto odvezo. K svetemu obhajilu pristopa z živo vero, da prejme pravega Boga pod podobo kruha in ni nemiren kakor so mnogi, ako ne občuti sladkosti in prijetnosti kakor pri navadni jedi, ko jo zavživa. Sv. An-

ton in drugi svetniki so si mislili pri vsakem, še tako navadnem delu, Bog hoče, da delam zdaj to; on vé moje misli, sliši moje besede in gleda moja dejanja. Ta misel, da jih Bog gleda, jih je nagibala, da so se vedno lepo obnašali, tudi kadar so bili sami; da so pridno in z veseljem delali ali so že posodo pomivali, pometali, na vrtu delali ali pa pridigali, spovedovali, v šoli učili. Z veseljem so delali, ker so vedeli, da to Bogu dopade in si s tem nebesa služijo. S sveto vero je sveti Anton premagoval

skušnjave, ker mu je pravila, da Bog nobenega ne zapusti, ako človek sam njega ne zapusti. Sv. vera je tolažila svetega Antona, da ni obupal v revah in nadlogah.

Sv. Anton je živel iz vere, jaz pa se je sramujem. Kolikokrat se ne odkrijem ali prekrižam, ko grem mimo cerkve, križa ali kadar zvoni, ker se bojim ljudi. Kako težko pokleknem v cerkvi pri povzdigovanju, obhajilu in blagoslovu, ko vidim druge nemarno stati. Večkrat se pregrešim zoper eno ali drugo božjo in cerkveno zapoved, ker si mislim, kaj bodo

drugi rekli. Ljudem se bojim zameriti, ki me po smrti ne bodo mogli potegniti ne iz nebes, ne iz pekla. Boga se pa ne bojim, ki me more večno pogubiti. Krščen sem kakor sveti Anton, po sveti veri pa ne živim kakor on. Kaj bo z menoj?

2. „Brez vere pa je nemogoče Bogu dopasti“ (Hebr. 11, 6.). To je dobro vedel sv. Anton in zato je hotel tudi nevernikom in krivovercem oznanjevati sveto vero. Prestopil je v frančiškanski red, da je mogel iti v Afriko in tam oznanjevati sveti evangelij. Sveta

vera mu je dajala pogum, da se ni ustrašil dolge in težavne vožnje po morju, ne krvoločnih nevernikov in krivovercev. Kamorkoli so ga pošiljali predstojniki, je šel; povsod se je potegoval za resnice svete vere; neustrašen je pridigal krivovercem, ki so ga večkrat hoteli umoriti. Za sveto vero je ves gorel, jo razširjal, dobre pridigarje vzgojeval; pripravljen je bil tudi za njo umreti.

Dandanašnji se pa mnogi kristjani prav nič ne menijo za sv. vero, sram jih je, da so kristjani in nekateri celo

žugajo, da bodo stopili iz sv. cerkve. Med katere spadam? Med mlačne ali goreče? Ko bi bil goreč, bi živel po sv. veri in se zanjo potegoval; pomagal bi jo širiti z denarjem za misijone, ali vsaj z molitvijo in pokoro. Ali kako nemaren sem bil! O moj Bog, odpusti mojo veliko nemarnost! Oživi mojo slabo vero, da se ne bom sramoval delati, kar mora vsak kristjan, posebno pa se bom kazal, da sem kristjan v cerkvi, ko bo zvonilo in v petkih in postnih dneh.

Z g l e d.

Ko je sv. Anton pridigal v mestu Burž na Franco-skem, se je hotel nek krivoverec ž njim prepirati o resnični pričujočnosti Kristusoviv presvetem Rešnjem Telesu. Sveti Anton ga je kmalu tako ugnal, da ni mogel najti nobenega ugovora več. Ker je bilo krivo-verca sram pred ljudmi, se je hotel izviti in zato je rekel sv. Antonu: Z besedami me premagaš, ker si učen, pa prejdimo k dejanju, potem bomo videli. Če si res služabnik Kristusov, se

morajo tudi nad teboj spol-
 niti besede svetega pisma:
 „Gospod je delal ž njimi in
 je besedo potrjeval s ču-
 deži, kateri so se po tem
 godili“ (Mark. 16, 20.). Po-
 kaži mi čudež! Ako bo osel,
 tri dni brez vsake hrane,
 pustil polne jasi hrane in
 pokleknil pred presvetim
 Rešnjim Telesom, bom brez
 odlašanja sprejel katoliško
 vero. Sv. Anton se ni obo-
 tavljal; zaupal v Kristusa in
 ko je tretji dan opravil da-
 ritev sv. maše, je nesel iz
 cerkve na trg. presv. Rešnje
 Telo. Na trgu se postavi
 pred osla in mu reče: „S

vsegamogočnostjo našega Stvarnika in v njegovem imenu, ki ga tukaj nevreden držim, ti zapovem, precej pridi sem in počasti tistega, ki te je ustvaril, da bodo spoznali, ti zaslepljeni ljudje, da je vse podložno njemu, našemu Stvarniku, ki stopa na mašnikovo povelje na oltar.“ Sestradan osel je precej pustil oves, pokleknil pred presveto Rešnje Telo ga počastil s pripognjeno glavo.

Molitev za čednost sv. vere.

O sv. Anton, ki si ves gor-
rel za sveto vero, med ne-

vernike šel, da bi jo tudi
niim oznanjeval in priprav-
ljen bil tudi umreti za res-
nice naše svete vere, sprosi
mi od Boga milost, da se
ne bom nikdar sramoval
svete vere, temveč vedno po
nji živel in z lepim zgledom
še druge spodbujeval, s po-
koro in denarjem po svoji
moči pomagal spreobračati
nevernike in krivoverce, in
molil, da bi Bog od svete
katoliške cerkve ločene zopet
pripeljal v njeno naročje, da
bo zopet ena čreda in en
pastir. Amen.

Peti torek ali nedelja.

I. Skrito življenje sv. Antona na gori sv. Pavla.

Leta 1221. je poklical sveti Frančišek svoje duhovne sinove k generalnemu kapiteljnu ali zboru v Asiz. Sveti Anton se je tudi odločil iti v Asiz, da bi videl svojega duhovnega očeta sv. Frančiška. Videl ga je in pazljivo poslušal njegove nauke, ž njim pa ni govoril. Rad bi šel k njemu in mu povedal svoje ime, ali neki notranji glas mu je svetoval: „Bodi ponižen in molči; skrij se, zakaj zadosti je,

da te Bog pozna.“ In sveti Anton je poslušal glas božji in ni razodel, kdo je. Ker je bil še slab, se ni zanj nihče zmenil, še sv. Frančišek ne. Sv. Anton pa ni bil zavoljo tega nevoljen; ne, še vesel je bil, da je mogel vsaj tako nekoliko trpeti za Jezusa, ko ni mogel zanj svoje krvi preliti. Slednjič ga je vendar vprašal provincijal pater Gracijan, ako ima že svojega provincijala in ako je mašnik. Sv. Anton je ponižno odgovoril, da je mašnik, provincijala pa še nima. Ker je potreboval, pater Gracijan

mašnika za samostan na gori sv. Pavla, ga je sprejel in poslal na to goro. V tem majhnem samostanu je bil predstojnik brat lajik; pater Anton ga je rad vbogal, pobožno je opravljal daritev sv. maše, molil in premišljeval. Ker je pa vedel, da prava pobožnost ni nikdar brez dela, je rad pomagal v kuhinji in na vrtu. Z ljudmi je govoril samo toliko, kolikor je bilo potrebno. V tem samotnem samostanu je preživel devet mesecev v pokori in nepoznan kot najnižji samostanski brat.

II. Posnemaj me v pokori!

1. Grešnik mora delati pokoro za svoje grehe ali na tem svetu, ali pa v večnosti, v vicah. Greh mora biti kažnjen; ali ga že grešnik sam kaznuje na tem svetu s pokoro, ali pa ga Bog v večnosti z ognjem. Kristus je sicer s svojo smrtjo na svetem križu neskončno zadostil za nas vse, rekel pa ni, da nam ni treba delati pokore, temuč nam kar naravnost žuga, ko pravi: „Ako ne bote delali pokore, bote vsi pogubljeni“ (Luk. 13, 5.). Te besede so nagi-

bale sv. Antona, da je začel že mlad pokoro delati; in dasiravno ni nikdar storil smrtnega greha in imel v naročju Jezuščka, se je vendar bolehen in slab postil, bičal, spal na golih deskah in drugo ostro pokoro delal po zgledu starih puščavnikov.

Ako je delal tako ostro pokoro sv. Anton, ki je velik svetnik, kakšno pokoro moram delati šele jaz, ki sem več grehov storil kakor imam las na glavi! Za vsak greh moram pokoro storiti vže na tem svetu, če ne, me bo Bog kaznil v več-

nosti ; ker je pa strašno pasti v roke živega Boga, bom rajši v tem življenju delal pokoro s spovedni-kovim dovoljenjem, da bo Bogu prijetna in za me ko-ristna.

2. Pokoro treba delati, ker varuje človeka greha. „Kateri so pa Kristusovi, so svoje meso križali z grehi in željami vred“, piše sveti apostelj Pavel, (Galač. 5, 24.). Svetniki so se ustavljali grešnim željam in krotili hude strasti; skrbno so varovali svoje oči, ušesa, jezik, grlo, vse telesne ude; bežali so pred mehkožnostjo

in lenobo; ogibali so se slabih tovarišij in nevarnega razveseljevanja. Svetniki so ljubili samoto, molili, pre-mišljevali in razno pokoro delali. S seboj so ostro po-stopali, v sebi so precej zatrli vsako ničemurno, ne-čisto misel, nepotrpežljivost, nevoljo. Ako so storili še tako majhen pogrešek, so ga precej obžalovali in zanj pokoro opravili. Kolikor večjo pokoro so delali, to-liko manj in manjše po-greške so delali Tako je živel tudi sv. Anton; pokoro je delal kakor velik grešnik, da se je varoval greha.

Kakšno pokoro pa jaz delam? Kolikokrat sem grešil z očmi, ker nisem krotil radovednosti; z jezikom, ker rad govorim. Kolikokrat nisem opravil svojega dela, molitve in drugih dolžnosti svojega stanu zavoljo lenobe, ker sem preveč stregel svojemu telesu. Ako me le malo zaboli, ali ako mi reče kdo kako žalo besedo, precej se tožim. Kako pokoro delam? Danes sklenem se premagovati in svoje telo strahovati, da me ne bo zopet zapeljalo v greh. Zmerno bom užival jed in pijačo, in zmerno bom spal. Krotil bom svoje

oči, ušesa, jezik, nevoljo, jezo. Ako bom tako živel, koliko grehov se bom obvaroval, kar upam s tvojo pomočjo, o moj Bog.

Zgled.

Ker je sv. Anton dobro vedel, da peljete v nebesa samo dve poti, pot nedolžnosti in pot pokore, je prosil svojega predstojnika, da je smel biti po noči v neki votlini blizu samostana in v nji pokoro delati po navadi starih puščavnikov. Po noči je dolgo bedel, molil, premišljeval, svoje telo bičal; postil se ob kruhu in vodi,

in še drugo pokoro opravljaj, ali nikdar ne po svoji glavi, temveč vedno se je ravnal po predstojniku. Kolikor in kakršno pokoro mu je dovolil predstojnik, toliko in ne več je pokoril svoje telo in zato ni opešal temveč ozdravel je, v daljne kraje potoval in z gorečnostjo pridigoval.

Molitev za dar pokore.

Sv. Anton, nedolžni spokornik, ki si krstno nedolžnost ohranil do smrti in tako ostro pokoro delal, sprosi mi pri Bogu milost, da bom svoje grehe obža-

loval in za nje pokoro delal. Tvoji posti in druga pokora naj me uči križati svoje meso in njegovo poželjenje in krotiti hude strasti. Podpiraj me, da se bom srečno vojskoval s sovražniki, ki bi mi radi vzeli nebesa, spokorno živel in po smrti prejel krono večne slave. Amen.

Šesti torek ali nedelja.

I. Sv. Anton luč na svečniku.

Sveti Anton je preživel 27 let skrit in nepoznan, kakor da bi ga ne bilo na svetu. Prišel je pa čas, ko

ga je hotel Bog postaviti kakor luč na svečnik. Leta 1222. je imelo biti posvečenih v mašnike več dominikanov in frančiškanov v mestu Forlí. Predstojnik samostana na gori sv. Pavla je vzel seboj sv. Antona za spremljevalca. Škof je prosil frančišk. predstojnika, da naj pridiga novomašnikom. Predstojnik je škofu ponižno odgovoril, da gre ta čast dominikanom, ki se imenujejo bratje pridigarji. Ti so se pa izgovarjali, da se niso pripravili. V ti zadregi reče frančiškanski predstojnik po božjem navdihnjenju

sv. Antonu: „Brat Anton, pod pokorščino pridigaj tem novomašnikom!“ Sveti Anton se izgovarja: „Jaz sem reven brat, še nikoli nisem pridigal in drugega ne znam kakor brevir moliti.“ Ko mu je predstojnik zapovedal, da mora pridigati, je vbogal kakor da bi mu Bog sam zapovedal. Pridigal je pa tako, da so vsi strmeli. Njegov provincijal je hitro sporočil sv. Frančišku, kak izvrsten pridigar je sveti Anton. Sv. Frančišek ga je nato postavil za pridigarja za vse laške dežele. Sveti Anton je samo devet let

delal za zveličanje ljudi, ali kar je storil v enem mescu, je več sadu obrodilo, kakor pri drugih delo in trud več let.

II. Posnemaj me v pokorščini.

1. Pokorščina je Bogu zelo dopadljiva in človeku zelo koristna čednost. Pokorščina daje dobrim delam dvojno vrednost in zasluženje; navadna in vsakdanja dela pa, kakor jesti, spati, pomivati, pometati, kuhati itd povzdiguje in zaslužljiva dela za nebesa. Taka dela niso sama na sebi ne dobra, ne slaba, ampak ako pa kaj

takega delaš rad in iz pokorščine, postane zate dobro delo in si ž njim nebesa služiš. Kjer pa pokorščine ni, tam tudi čednosti ni, in pobožnost začenja hirati in umirati. Zakaj, ako moliš, se do krvi bičaš, postiš ob suhem kruhu in vodi, ali spiš na golih tleh, pa zoper voljo svojega spovednika, vse to Bogu ne dopade, je brez veljave in zasluženja. Zakaj Bog sam pravi: „Veliko boljša je pokorščina, kakor pa darovi nes pametnih.“ (Pridig. 4, 17.). Po Jezusovem zgledu, ki je bil pokoren svoji presv. Materi

in svojemu redniku sv. Jožefu, je rad ubogal tudi sv. Anton doma svoje stariše, v šoli svoje učitelje v samostanu pa svoje predstojnike.

Ali sem podoben sv. Antonu v pokorščini? Vest mi pravi, da nisem, ker sem velikokrat nepokoren in ne storim, kar mi zapovedo stariši, gospodar, gospodinja, spovednik, ali pa sem sicer storil zapovedano reč po svoji glavi, kar pa Bogu ne dopade. „Zakaj smo se postili, in nisi pogledal? . . . Glejte, ob dnevu vašega posta se najde vaša trma“,

je odgovoril Bog Judom po preroku Izaiju (58, 3.).

2. Ako hočeš, da bo tvoja pokorščina Bogu prijetna, in tebi zaslužljiva, ubogaj v vsaki reči, ki je brez greha, kakor sv. Anton, prvič hitro, nikar se ne obotavlja in ne odlašaj. Zakaj, ako se obotavljaš, izgubiš pomoč, katero ti Bog ponuja, da moreš dobro opraviti še tako težko delo. Kdor hitro dá, dvakrat dá, pravijo ljudje. Drugič, ubogaj preprosto, ponižno, in ne preiskuj, ali je pametno, primerno, kar ti zapovedujejo, ali ne; ako smeš storiti brez greha, stori

in ne misli, zakaj so ravno tebi, ravno zdaj, danes zapovedali storiti. Tretjič ubogaj z veseljem, sv. apostelj Pavel namreč pravi: „Veselega darovavca ljubi Bog.“ (2. Kor, 9, 7.). Ako sicer ubogaš in storiš, kar ti rečejo, si pa nevoljen, potrpežljiv, žalosten s to potjo, je tvoja pokorščina nepopolna in imaš manj zasluženja pred Bogom ali pa nič.

Sv. Anton je ubogal rad, z veseljem in ni odlašal, jaz pa ubogam in delam z nevoljo in tožim, koliko dela imam. Kolikokrat sem odlašal delo iz nemarnosti, ker

sem se z drugimi predolgo pogovarjal ali pa v cerkvi predolgo zadrževal, doma pa je delo čakalo, in gospodinja se je jezila. Lahko bi si veliko zaslužil za nebesa, če bi nemarno ne opravljal svojih dolžnosti; ali s svojo nemarnostjo sem žalil Boga, sebi škodil in bil drugim zoprn. Po zgledu sv. Antona bom vsako delo in kar mi bodo zapovedali, opravil brez odlašanja, natančno in z veseljem.

Zgled.

Kako prijetna je bila Bogu pokorščina sv. Antona, nam

kaže sledeča dogodba. Svetemu Antonu so dali dovoljenje predstojniki, da sme iti kamorkoli hoče in prebivati kjerkoli mu bo drago, ali te pravice ni hotel samovoljno rabiti. Preden je šel enkrat iz Padove, je prosil v pismu provincijala dovoljenja. Ko je napisal pismo, je prosil patra gvardijana, da bi poslal to pismo po kaki osebi patru provincijalu. Ko je šel sv. Anton v sobo po to pismo, ga ni mogel najti. Ker je pismo izginilo, si je mislil, da je božja volja, da ostane v mestu Padovi. Kmalu potem

pa je našel ravno tam, kamor je položil svoje pismo, drugo pismo, v katerem mu dovoljuje pater provinčijal, da sme iti kamor želi. Nekateri mislijo, da je angelj nesel in prinesel ta pisma.

Molitev za pravo pokorščino.

O sveti Anton, ogledalo prave in Bogu dopadljive pokorščine, ki si hitro, natančno in z veseljem opravljal vse, kar so ti tvoji predstojniki nalagali, po zasluženju svoje popolne pokorščine mi izprosi pri Bogu milost, da bom tudi jaz po

tvojem zgledu vsako delo in kar mi nalaga moj stan, vestno, ob pravem času in z veseljem opravljaj in tako za nebesa delaj. Amen.

Sedmi torek ali nedelja.

I. Sv. Anton pridigar in učitelj.

Sveti Anton se je z veseljem poprijel pridiganja. Kakor sveti apostelj Pavel je pridigal na Laškem z vso gorečnostjo. Že prve tri mesece svojega pridiganja si je zaslužil ime „kladivo krivovercev“, ker je ugnal vsakega krivoverca; mnogo jih je tudi izpreobrnil s svojimi

pridigami, molitvijo in svetim življenjem. V Boloniji je ustanovil sv. Frančišek prvo frančiškansko šolo in za učitelja je postavil svetega Antona in mu pisal sledeče pisemce :

*Predragemu svojemu bratu
Antonu brat Frančišek v Kri-
stusu pozdravljenje!*

Meni je ljubo, da razlagaš sveto bogoslovje svojim bratom, samo glej, da ne boš s tem učenjem pogasil duha molitve in pobožnosti, kakor odločno pravi sveto vodilo. Imej se dobro!

S sveto gorečnostjo se je poprijel tudi te službe. V vsakem samostanu, kjer

se je mudil več časa, je napravil šolo; v cerkvi je imel misijonske pridige, v samostanu je pa učil in pripravljaval klerike za pridigarsko službo. Svoje učence je učil v bogoslovju in napeljeval k pravi pobožnosti in svetosti, sam pa je bil živa podoba ponižnosti, uboštva in pokore.

II. Posnemaj me v ponižnosti!

1. Premišljuj zunanjo ponižnost sv. Antona. Sveti Anton je bil sin zelo imenitnih in bogatih starišev, celo iz kraljevskega rodu, ali nikdar se ni bahal, kakršnih starišev je sin. Ves čas svojega živ-

ljenja na zemlji je molčal in le z eno besedico ni omenil, kaj so njegovi starši. Dasiravno je bil mašnik, je vendar v samostanu opravljal dela, katere opravljajo bratje lajiki, ki niso in ne bodo mašniki. Nikdar se ni bahal s svojo učenostjo, pridigami in s čudeži, katere je Bog delal na njegovo priprošnjo. Skrival je svoje dobre lastnosti in nevednega se delal; ko je zaslovel kakor najboljši pridigar, je vedno bežal pred hvalo ljudi.

Kako sramotiš, ponižni sv. Anton, mene prevzetneža!

Ti si se poniževal, kjerkoli si mogel, jaz pa se povišujem kolikor morem in ne mislim; kaj pravi Kristus: „Kdor se povišuje bo ponižan in kdor se ponižuje bo povišan“ (Luk. 18, 14.). Kristus se je ponižal in po njegovem zgledu si se poniževal tudi ti sv. Anton in bolj ko si poniževal sam sebe, bolj te je poviševal Bog. Jaz pa, prah in pepel, iz nizkega stanu, ki celo služim, hrepenim, da bi me drugi vedno častili in hvalili; nad druge se povzdigujem in hvalim, kaj sem že vse videl in storil. Rajši

bi bil bogat kakor ubog; rajši lepše oblečen, kakor mojemu stanu primerno. O kako sem ničemurn in prevzeten! Kje je ponižnost, ki je tako potrebna vsakemu kristjanu? O sv. Anton, odpri mi moje oči, da bom spoznal ničemurnost in minljivost sveta in začel ponižen biti.

2. Premišljuj notranjo ponižnost sv. Antona. Njegova zunanja ponižnost je izvirala iz njegove notranje ponižnosti; ki se ni samo dozdevala, temveč je v resnici bila prava ponižnost. Ker je poznal neskončno svetost

in velikost božjo, je pre-mišljajal svojo slabost; spoznal je, kako reven, vbog in slab je, ako se z Bogom primerja. Imel se je za grešnika in zato ga je bolelo, ko so ga hvalili. Ker se je imel za najslabšega, je z veseljem opravljal nizka dela in se ni izgovarjal, ko mu je kdo po nedolžnem očital kako reč. Ker je imel svoje majhne pregreške za velike grehe, se je zelo skesan spovedal svoje pomanjkljivosti in nepopolnosti. Ako ga je kdo razžalil ali mu krivico storil, je radovoljno potrpel, ker je verjel, da

res zasluži zaničevan biti. Svoje predstojnike je rad ubogal, ker jih je imel za modrejše in bolj učene kakor sebe. Ni se pa hotel kazati ponižnega, ker ni vedel, da je ponižen.

Sem li tudi jaz tako ponižen v srcu kakor sv. Anton? Res imam nagnjeno glavo in pobešene oči; pravim, da sem velik grešnik, ali ako mi kdo očita kak pogrešek, precej sem nevoljen in zamerim. Se začel nisem pobožen biti, pa se že imam za bolj pobožnega kakor druge, ki ne gredo tolikokrat k sv. obhajilu kakor

jaz. Ako mi spovednik reče, da naj opustim kako sveto obhajilo ali pokoro, sem žalosten, celo nevoljen, ker mislim, da nisem tako pobožen, ako ne storim vsega po svoji glavi. O, to ni prava ponižnost, to je pokrita ošabnost. O moj Bog, odpusti mi mojo prevzetnost, katero zdaj spoznam. Danes hočem začeti ponižen biti ne samo na zunanje, temveč tudi v srcu. Ako mi bo kdo očital kako slabost ali pogrešek, mu ne bom zameril, temveč sam sebi bom rekel: ta mi je resnico povedal.

Zgled.

Neki gospod je prav prijazno povabil sv. Antona k obedu. Sveti Anton ga je ubogal in prišel. Ko se vsede za mizo, prinesejo pečenega kopuna. Sveti Anton se je branil jesti, ker je bil petek. Gospod ga sili in mu reče, da dela zoper sv. evangelij, v katerem Kristus pravi, da smejo aposteljni jesti od vseh jedi, katere bodo pred nje postavili. Sv. Anton je precej vedel, kaj namerava ta zvit gospod; prav mirno mu je nato odgovoril: „To meso bom jedel, ne zato,

kakor bi me k temu silil
sveti evangelij in vodilo,
temveč ker sem zavoljo
svoje slabosti in bolehnosti
oproščen zdržanja.“ Nato
je molil, blagoslovil jedi in
začel jesti. Po kosilu spravi
gospod kosti in gre narav-
nost k škofu tožit svetega
Antona: „Milostivi gospod
škof,“ je rekel, „glejte kak
čudež je storil danes vaš
ljubi pater Anton, ta tako
spokorni in goreči svetnik.
Danes je bil pri meni pri
obedu in je kopuna jedel,
četudi je petek in cerkvena
zapoved in njegovo vodilo
prepoveduje meso jesti.“

Škof, moder mož, je hitro poklical sv. Antona, da naj se zagovarja. Sv. Anton se ni jezil, ker se je imel za grešnika, prav mirno je rekel gospodu, naj mu dokaže, da je res kopuna jedel. Gospod izvleče vesel zavite kosti in ostanke obeda in jih pokaže škofu; ali bile so samo ribje kosti in glava. Tako je Bog počastil ponižnega Antona.

Molitev za pravo ponižnost.

Sv. Anton, prelepa podoba ponižnosti, ki se nisi menil za čast in hvalo ljudi, temveč se imel za grešnika, sprosi mi pri Bogu milost,

da bom mogel tudi jaz dobro spoznati svoj dušni stan, sebe imel za najrevnišega človeka in največjega grešnika, in razžaljenje in sramoto potrpežljivo prenašal kakor zaslužen kazni; da se bom tako iz ljubezni do Boga nazemlji poniževal, v nebesih pa bom povišan. Amen.

Osmi torek ali nedelja.

1. Sv. Anton pridiga na Francoskem.

Sv. Frančišek je zelo ljubil Francosko, ker je bila njegova mati Francozinja in ker so tam zelo častili zakrament presvetega Rešnjega

Telesa. Redovno pokrajino na Francoskem je zase pridržal, potem je poslal tja celo svetega Antona Padovanskega. Sv. Anton je že na poti na Francosko pridigal, kjer je le mogel. Ko je prišel na Francosko, je začel svoje apostolsko delo v mestu Monpeljér, kjer je bilo veliko krivovercev. Ves goreč za čast božjo in zveličanje duš je pridigal in ni se bal ne žuganja, ne preganjanja, ne smrti, ker je bil pripravljen umreti za sveto vero. Veliko zaslepljenih se je vrnilo v katoliško cerkev, posebno ko

so videli, da ga Bog sam podpira in s čudeži poveljuje. V samostanu je učil mlade klerike, drugim sobratom pa je dajal najlepši zgled prave pobožnosti in svetosti. Ko so ga izvolili za kustosa ali variha, ni bil s svojimi podložnimi brati trd, oduren, temveč s svojo veselostjo in ljubeznivostjo jih je vabil k spolnjevanju samostanskih dolžnosti. S pomočjo dobrotnikov je sezidal več samostanov.

II. Posnemaj me v vboštvu!

1. Premišljuj vboštvo svetega Antona. „Ako hočeš

popolnoma biti, idi, prodaj, kar imaš, in daj vbogim.“ (Mat. 19. 21.). Te besede Kristusove so nagnile tudi sv. Antona, da je zapustil stariše, bogato hišo in vse, kar mu je svet ponujal, stopil v red, kjer je slovesno obljubil živeti v evangeljskem vboštvu celo svoje življenje do smrti. Da se ni skesal in Bogu storjene obljube prelomil, je pogosto prevdarjal, kar pravi Kristus bogatinom: „Gorjé vam bogatim; zakaj svoje oveseljenje že imate.“ (Luk. 6, 24.). Dalje pravi Kristus: „Kako težko pojdejo, kateri imajo

bogastvo, v božje kraljestvo! Zakaj laglje je kameli iti skozi šivankino uho, kakor bogatinu priti v božje kraljestvo.“ (Luk. 18, 24. in 25.).

Kristus pravi bogatim : „Gorje vam,“ jaz sem pa do zdaj samo bogate za srečne imel in sem mislil, da vbogi ne morejo biti srečni in zadovoljni. Ta „gorje“ velja tudi meni, ki sem tako nagnjen na denar, lepo obleko in na druge časne in minljive reči, na katere več mislim kakor na svojo dušo in Boga samega. Vem, da nisem nič prinesel na svet in da ne bom nesel

nič s tega sveta kakor neodpuščene grehe in dobra dela, in vendar živim in skrbim za časne reči tako, kakor da bom živel na zemlji celo večnost. „Neumnež! to noč bodo tvojo dušo tirjali od tebe, kar si pa spravil, čegavo bo?“ (Luk. 12, 20.).

2. Premišljuj plačilo, katero obljubuje Kristus rado-voljnemu vboštvu. „Sleherni, kateri zapusti hišo, ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali ženo ali otroke ali njivo zavoljo mojega imena, bo stoterno prejel in večno življenje dosegel.“ (Mat. 19, 29.). Bog povrača stoterno

v tem življenju v časnih rečeh. V frančiškanskem redu je živelo že na tisoče redovnikov, ki so posnemali sv. Frančiška v popolnem vboštvu, in nikdar jim ni manjkalo res potrebnih reči; veliko bogatih je pa že lakote umrlo. Da Bog res stoterno plačuje pravo in radovoljno vboštvo, pravi ti jasno zgodovina frančiškanskega reda, katerega živi in hrani Bog brez posestva že čez šeststo let. Ali Bog ne plačuje časnih reči, katere ljudje zapustijo radovoljno in z ljubezni do njega, toliko s

časnimi rečmi, temveč veliko bolj z duhovnimi, ki so veliko več vredne kakor vse časne; daje njim notranji mir, pravo zadovoljnost, duhovno veselje, ki presega vsako posvetno razveseljevanje. Popolno plačilo pa daje Bog v nebesih: „in večno življenje bo dosegel.“

Ako se ne moreš ali ne smeš odpovedati posestvu kakor sv. Anton, ker moraš skrbeti za otroke ali druge, ali ker bi bil drugače v bolezni, starosti brez pomoči, zapuščen, bodi ubog vsaj v duhu. Bodi zadovoljen s

tem, kar imaš in ne imej navezanega srca na časne reči. Ravnaj se po svetem aposteljnu Pavlu: „Kateri kupujejo, naj bodo, kakor bi ne imeli; in kateri uživajo ta svet, kakor bi ga ne uživali; ker podoba tega sveta preide.“ (1. Kor. 7, 30, in 31.).

Z g l e d.

Kako zelo je ljubil sveti Anton Padovanski uboštvo, ti kaže sledeča dogodba. Krvo- ločni Ecelin se je skesal, da ga ni umoril. Svoje služab- nike je poslal za njim; izročil jim je bogat dar in jim na- ročil, da naj ga ponudijo sve-

temu Antonu. Ako bo vzel dar, naj ga precej ubijejo; ako pa daru ne bo hotel sprejeti, naj mu ne storé nič žalega. Ko so ga dohiteli, so ga prosili, da naj sprejme dar, katerega mu je poslal Ecelin iz vdanosti. Sveti Anton jim je z nevoljo odgovoril: „Bog me obvaruj, da bi sprejel dar, ki je omadežan s krvjo toliko nedolžnih in ki tako glasno kliče maščevanje pred tronom božjim. Vaš gospod bo moral enkrat težak odgovor dajati zavoljo tega denarja. Vrnite se in povejte mu, naj ne skuša prizanesljivosti božje in ne draži njegove jeze.

Vrnite se hitro, da se streha nad nami ne podere in vas zemlja ne požre.“ Tako je Bog poplašal Antonovo evangeljsko uboštvo že na zemlji.

Molitev za milost uboštva v duhu.

Sv. Anton, zgled pravega evangeljskega uboštva, ki si se vsem časnim rečem odpo-vedal in se z obljubo uboštva zavezal do smrti živeti v uboštvu, izprosi mi milost, da bom tudi jaz spoznal, kako ničemurne in minljive so vse časne reči na zemlji, da ne bom imel navezanega srca ne na denar, ne na posestvo..., temuč, da bom ubog v duhu

in časne reči tako rabil, da se bom ž njimi zveličal. Amen.

Deveti torek ali nedelja.

I. Sv. Anton se vrne na Laško

Sv. Frančišek, ustanovitelj frančiškanskega reda, je umrl soboto zvečer, 4. vinotoka 1226. Po njegovi smrti je bilo potrebno izvoliti novega najvišjega predstojnika celega reda na generalnem kapiteljnu. Ker je bil sv. Anton varih ali kustos, je imel tudi on pravico voliti generala ali najvišjega predstojnika. Kakor hitro je izvedel, da je sklican generalni kapitelj, se

je precej podal na pot. Potoval je peš in kjer je imel priložnost, je pridigal. V Marselju je šel na ladjo, da bi se prepeljal na Laško; ali vihar je ladjo zopet zanesel do Sicilije kakor prvič iz Afrike. Okoli velike noči je zapustil otok Sicilijo in šel v Asiz. Na poti je prišel v Rim in pridigal pred papežem. Papež Gregor IX. je bil pri neki pridigi tako prevzet, da je rekel: „Antonjeskrinja zaveze obeh testamentov in zakladnica svetega pisma.“ Pri teh pridigah v Rimu je Bog zopet poveličal sv. Antona s čudežem, da so ga razumeli ne

samo Lahi, temuč tudi Francozi, Nemci in Sloveni, četudi je pridigal samo v enem jeziku. V Rimu se ni dolgo mudil, ker je moral iti v Asiz, ako je hotel tja priti še o pravem času.

II. Posnemaj me v pobožnosti!

1. „Pobožnost je,“ pravi sv. apostol Pavel, „za vse koristna.“ (1. Tim. 4, 8.) Pobožnost je v vsakem stanu koristna, ker se ozira na večnost in skrbi v vseh rečeh, da ne trpi duša škode. Koristna pa še ni vsaka pobožnost. So duše, ki prav rade vzdihujejo, se hitro jokati začnejo, veliko

molijo, v cerkvi se dolgo mudijo, želijo pogosto hoditi k sv. obhajilu. To je samo na sebi dobro, ali poglej, kako je pa doma, v njih hiši? Eno in drugo opravilo jih doma čaka, vse je v neredu; otroci hodijo kamor hočejo, mož, gospodar, gospa, se jezi in greh dela. Zavoljo svoje pobožnosti zanemarjajo svoje dolžnosti in drugi Boga žalijo zavoljo njih. To ni prava, Bogu dopadljiva pobožnost, tako ni delal sv. Anton. Mnoge tako pobožne duše so doma zelo jezične, druge sodijo, opravljajo, v vsako reč se mešajo in nemir delajo. So nepo-

trpežljive, termaste, svoje-
glavne, potrpeti ne morejo
nobene težave, rade zamerijo
in celo v sovraštvu živijo z
drugimi. So prevzetne, ni-
čemurne, veliko nagnjenje
imajo na denar, lepo obleko
in druge časne reči; rade vi-
dijo, da jih drugi gledajo in
za svete imajo. To ni prava,
temuč hinavska pobožnost in
o takih pravi Kristus: „Res-
nično, vam povem, prejeli so
svoje plačilo.“ (Mat. 6, 2.) Res-
nično pobožen pa je, kdor želi
Bogu služiti in se ga boji raz-
žaliti. Zato vestno izpolnjuje
vse božje in cerkvene zapo-
vedi in natanko opravlja vse

dolžnosti svojega stanu. Kar mora delati vsak kristjan, dela očitno in se ne sramuje drugih, česar pa ni dolžan delati vsak kristjan, opravlja skrivaj, vedno z dovoljenjem spovednikovim in ne zane-marja svojih domačih opravkov. Vsako delo opravi vestno in o pravem času, vse ima snažno in v lepem redu, je miren, postrežljiv, molčeč, pohleven in potrpežljiv; nobeden mu ne more nič slabega očitati. Je taka tudi tvoja pobožnost? Ako ni, popravi pogreške, da boš Bogu dopadljiv.

2. Sv. Anton je bil v resnici pobožen, da pa ni izgubil pobožnosti, ni iskal posvetne tolažbe, ki ni sicer sama na sebi grešna, je pa pobožnosti nasprotna. Sv. apostol Pavel namreč pravi: „Meso poželi zoper duha, duh pa zoper meso; ta dva sta namreč eden drugemu zoper.“ (Galač. 5, 17.) Kdor se hoče s svetom veseliti, se mora odpovedati duhovni tolažbi. Sv. Anton je zelo skrbel, da je imel vedno čisto srce; varoval se je namreč ne samo velikih, temuč tudi majhnih grehov, ker tudi ti grehi gladno in mlačno delajo ljubezen božjo in pravo,

gorečno pobožnost. Varoval se je tudi, da se ni ukvarjal z nepotrebnimi mislimi, skrbmi in opravki. Nepotrebni opravki in prevelike skrbi za vsakdanje reči, jed, obleko in druge časne reči, gasijo pobožnost kakor voda ogenj. In Kristus sam pravi, da ne smemo biti preveč skrbni za živež in obleko. (Mat. 6, 25.) Zakaj pa, nam pove v priliki od sejavca: „Kateri je pa med trnje sejan, je tisti, kateri besedo sliši, toda skrb tega sveta, in slepotija bogastva zaduši besedo, in je brez sadu.“ (Mat. 13, 22.) Zavaljo tega imajo mrzlo srce in brez pobož-

nosti, ki so polni skrbi za časne reči. Sv. Anton se tudi ni menil, kaj so drugi o njem govorili, gledal je samo, kako bi Bogu dopadel in po njegovi sveti volji živel. Jaz bi bil rad pobožen in rad bi se veselil s svetom; ves sem zamišljen v posvetne reči in malo mislim na nebesa, na Boga. Molim sicer, ali tako raztreseno, da s svojo molitvijo Boga bolj želim kakor pa častim. Dobro se mi zdi, ako me ljudje hvalijo; ako me pa grajajo ali se z menoj norčujejo, sem nemiren in nevoljen in zapustim razne pobožnosti. Z mojo pobož-

nostjo ni zadovoljen ne Bog,
ne ljudje.

Z g l e d.

Pri dveh svetnikih ni Bog dopustil, da bi njima jezik strohnel: sv. Antonu Padovanskemu in sv. Janezu Nepomuku. Sv. Janezu Nepomuku ni jezik strohnel, ker je molčal in ni hotel razodeti grehov, katere je slišal v spovednici; sv. Antonu Padovanskemu pa, ker je ž njim Boga častil in hvalil in še druge napeljeval in spodbujeval, da so Boga častili. L. 1263. je prišel v Padovo sv. Bonaventura, škof in cerkveni učenik, da

bi se udeležil prenesenja svetega trupla sv. Antona Padovanskega. Na njegovo povelje so odprli trugo, v kateri je bilo truplo svetnikovo. Kostiso že razpadle, meso v prah spremenjeno, na glavi je bila še koža in lasje, sredi ust je pa ležal jezik, rdeč kakor živega in zdravega človeka. Sv. Bonaventura ga je vzel v svoje roke in izpregovoril sledeče besede: „O blagoslovljeni jezik, ki si vedno častil svojega Gospoda in tudi druge priganjal k njegovemu češčenju, zdaj tvoja nestrohneost očitno kaže, kako dopadljiva je bila Bogu tvoja služba.“

Molitev za pravo pobožnost.

Sv. Anton, ki si rad molil, vedno z Bogom občeval in pripravljen bil, vse storiti, kar je od tebe zahteval, izprosi mi duha prave pobožnosti, da bom pobožno molil, dolžnosti svojega stanu vestno opravljal, in tako živel, da mi ne bo mogel nobeden očitati, da se rad jezim, druge opravljam, da sem čmeren in nemaren v svoji službi; da bom na zemlji za Boga delal in trpel, v nebesih pa s teboj ga hvalil in častil celo večnost. Amen.

Deseti torek ali nedelja.

I. Sveti Anton na našem slovenskem Primorskem.

Pri generalnem kapiteljnu v Asizu so izvolili sv. Antona za provincijala, to je predstojnika čez več samostanov romanske pokrajine. V to redovno pokrajino ga je pred 6 leti iz usmiljenja sprejel pater Gracijan. Službo provincijala je opravljal tri leta in v tem času obiskal vse samostane sebi izročene pokrajine. Ta pokrajina je imela samostane ne samo na Laškem, temuč tudi na Goriškem, Primorskem, Kranjskem in Ko-

roškem. Najprej je šel v mesto Rimini, kjer je bilo gnjezdo krivoverstva; potem je obiskal samostane na Beneškem; šel je tudi v Oglej, čez Kras v Trst; iz Trsta nazaj v Gorico, kjer je sezidal samostan sv. Katarine. Sobo, kjer je v goriškem samostanu stanoval, so spremenili v cerkvico in jej pravijo pri starem sv. Antonu. Govori se, da je bil tudi v Ljubljani. Iz Gorice je šel v Videm na Beneškem, kjer so ga slabo sprejeli in niso hoteli poslušati njegovih pridig. Iz Vidma je šel v Zemóno, odtod v Benedke; iz Benedk je pa prvič prišel v

mesto Padovo, meseca listopada 1. 1227. Na tem dolgem potovanju je obiskaval in zidal samostane in pridigal. Tudi Slovenci so bili tako srečni, da so poslušali njegove pridige. Spoštovali so ga in tudi po njegovi sveti smrti so ga še častili; v Gorici in Trstu ste po dve cerkvi, pri starem in novem svetem Antonu.

II. Posnemaj me v zaupanju!

1. Kristus pravi vsem: „Brez mene ne morete nič delati.“ (Jan. 15, 5.) To je dobro vedel sv. Anton in zato ni nase zaupal, temuč samo na

Boga, in sicer tako trdno, da se ni ustrašil nobene pokore in težave ostrega redovnega življenja. Trda obleka se mu je zdela mehka; post in frančiškansko uboštvo se mu je zdelo prijetno. Sladko se mu je zdelo zatajevanje, poniževanje, pokorščina in redovniško življenje, ki se mnogim dozdeva trdo in neprijetno. Poguma ni izgubil, ker ga Bog ni hotel imeti v Afriki, kjer bi bil rad umrl za sveto vero. Obupal ni, ko je zbolel, dolgo bolehen bil, ko se zanj niso zmenili in ga za nevednega imeli. Obupal ni, ko so ga krivoverci preganjali, ostru-

piti in umoriti izkušali; zdvojil tudi ni, ko so ga njegovi predstojniki preganjali zavoljo natančnega izpolnjevanja svetega vodila. S srčnostjo in gorečnostjo se je potegoval za čast božjo in zveličanje duš in se ni bal ne bogatih, ne učenih, ne gospôde.

Kolikokrat sem že na se zaupal, pa spodletelo mi je, in se mi je delo slabo obneslo. Kolikokrat sem bil žalosten in opustil težavna dela, molitve, pokoro in druge pobožnosti, ker nisem mislil na Boga. Ko bi se zanašal na Boga in ga prosil pomoči, nič bi ne bilo za me tako

težkega, zoprnega in sitnega, da bi ne mogel začeti in končati. Po zgledu sv. Antona se bom pred vsakim važnim in težavnim delom Boga spomnil in ga pomoči prosil ter s trdnim zaupanjem se lotil vsakega dela.

2. Premišluj, s kakim zaupanjem je molil in prosil sv. Anton. Kdor hoče prejeti od Boga, kar prosi, mora trdno upati, da bo prejel. Sveti apostelj Jakob namreč pravi: „Ako kdo izmed vas potrebuje modrosti, naj je prosi od Boga . . . Prosi naj pa z zaupanjem brez vsega premišljanja; zakaj

kdor si pomišlja, je enak morskemu valu, katerega veter goni in sem ter tja meče. Naj tedaj ne misli tak človek, da bo kaj prejel od Boga Gospoda“ (Jak. 1, 5 do 7). Sv. Anton pa ni dvojil nad božjo vsegamogočnostjo, ko je prosil zase ali pa za druge. Trdno je zaupal in s ponižno prošnjo je takorekoč Boga prisilil, da ga je uslišal. Dobro je namreč vedel, da kolikor večjo vero in trdniše upanje ima kdo, toliko bolj prijetna je Bogu njegova molitev in toliko bolj gotovo bo prejel, kar prosi.

Večkrat sem že opravljal tridnevnice, devetdnevnice, tudi pobožnost devet in trinajst torkov zase in za druge, pa nisem bil uslišan. Molil sem, pa raztreseno; prosil sem, pa brez trdnega zaupanja. Precej, v začetku sem že dvojil, ako mi bo sv. Anton izprosil to milost pri Bogu; brez trdnega zaupanja sem sicer nadaljeval svoje pobožnosti, pa nemarno in leno in zato nisem bil uslišan. Ali naj bi še tako nemarno in brez trdnega zaupanja opravljal devetdnevnice in pobožnosti devet ali trinajst torkov? Ne,

ravnal se bom po Jezusovem nauku: „Vse, karkoli v molitvi prosite, verujte, da bote prejeli, in se vam bo zgodilo.“ (Mark. 11, 24.)

Z g l e d.

Kako srčen in poln zaupanja v Boga je bil sveti Anton, ko je šlo za čast božjo, vidimo v sledeči dogodbi. Krvoločni Ecelin je mislil vojsko napovedati Padovi. Ta vojska bi pokončala skoraj ves trud sv. Antona. Z zaupanjem v Boga je šel h krvoločnemu trinogu in dasiravno je vedel, da jih je že mnogo dal umoriti, je

vendar stopil predenj, da bi ga omehčal in pretresel z božjo besedo. — „Grozoviti trinog,“ mu je rekel sv. Anton, „krvoločni tiger! Kako dolgo boš še zaničeval prizanesljivost božjo? Kdaj bo že konec tvojim groznim krivičnostim? Toliko nedolžnih si že umoril, ali ne slišiš, kako vpije nedolžno prelita kri za maščevanje proti nebu? . . . Vsegamogočni Bog je pripravljen tirjati od tebe račun . . . Meč pravičnosti božje že visi nad tvojo glavo . . . In ti se ne treseš?“ Ecelinovi rabeljni so željni čakali, kdaj jim bo

ukazal umoriti sv. Antona, ali so se zmotili. Ecelin, ves prevzet, je mnogo reči obljubil svetemu Antonu in tudi spolnil.

Molitev za trdno zaupanje.

Sv. Anton, ki se nisi ustrašil nobenega težavnega dela, temveč s trdnim zaupanjem v Boga si srčno začel in z božjo pomočjo tudi srečno končal, izprosi tudi meni tako trdno zaupanje v Boga, da se ne bom ustrašil križev in težav, katere pošilja Bog pobožnim dušam, in da ne bom obupal, ako ne bom precej uslišan, temveč da

bom po tvojem zgledu in s trdnim zaupanjem v Boga in s stanovitno molitvijo premagoval vse težave do smrti. Amen.

Enajsti torek ali nedelja.

I. Sveti Anton z detetom Jezuškom v naročju.

Ko je prišel sveti Anton prvič v Padovo, so se meščani med seboj prepirali in preganjali; kriva vera se je zelo širila med njimi in prav slabo so živeli. V tem mestu je bilo veliko dela za svetega Antona; z gorečnostjo in srčnostjo je začel pridi-

govati zoper krivo vero, razuzdano življenje in druge grehe. — Bog je potrjavajal njegove pridige z velikimi čudeži. Padovanci so radi poslušali pridige svetega Antona; gospodje so ga celo prosili, da naj jih jim spiše. To željo jim je izpolnil in spisal 23 pridig. Frančiškani pa takrat niso še imeli samostana v mestu Padovi, temveč v Arčéli, kake tri četrt ure zunaj mesta Padove. Za sv. Antona je bilo to težavno, ker je večkrat dolgo v noči spovedoval, mestna vrata so pa že zaprli; večkrat je moral ostati v

mestu čez noč; se ve, prenočišča mu ni manjkalo; saj bi ga vsak rad vzel pod svojo streho. Prenočeval je navadno pri zelo pobožnem grofu Tizu, ki je bil njegov odkritosrčen prijatelj in častivec. Iz spoštovanja do sv. Antona je vse zapisal, kar je sam videl in slišal od drugih praviti o njem. Skrivaj ga je opazoval, da bi videl njegovo pobožnost in spokornost.

II. Posnemaj me v ljubezni.

1. Premišljuj, kako je sveti Anton Boga ljubil. Čednost ljubezen je med vsemi čed-

nostmi najbolj vzvišena, Bogu najbolj prijetna in nam najbolj koristna. Božja ljubezen je mati in kraljica vseh čednosti. Zakaj kadar Boga res ljubimo, živimo po namenu, za katerega smo vstvarjeni, namreč, da Boga v tem življenju vedno bolj spoznavamo, bolj kakor vse druge reči ljubimo in mu služimo, ko živimo po njegovih svetih zapovedih, po smrti pa, da ga bomo gledali in uživali v nebesih. Vse druge čednosti brez ljubezni božje, niso prave čednosti; ljubezen veže vse čednosti in jim daje pravo vrednost

in svetlost kakor solnce rečem na zemlji. Kdor Boga ne ljubi, tudi drugih čednosti nima; tvoja zmernost, radodarnost in celo tvoja pobožnost nima nobene veljave pred Bogom, ako je ne oživlja in napolnjuje ljubezen božja. Sveti Anton je ljubil Boga ne samo z jezikom, temveč tudi v dejanju. Natanko je spolnjeval božje in cerkvene zapovedi; iz ljubezni do Boga se je z veseljem lotil vsakega tudi težavnega dela. Delal je, kar je vedel, da Bog od njega tirja, ali pa da mu je dopadljivo. Potrpežljivo je pre-

našal križe, katere mu je Bog pošiljal ali pa dopuščal.

Ko bi tudi mene vprašal Jezus kakor nekdaš Petra: „Simon Jonov! me ljubiš bolj kakor ti-le?“ (Jan. 21, 15.) Me ljubiš bolj kakor svoje premoženje, svojo srečo, otroke sorodnike, bolj kakor vse druge reči, kakor sam sebe? Ali bi si upal odgovoriti s svetim Petrom: „Gospod! ti veš, da te ljubim.“ (Jan. 21, 15.)? Ali ni v mojem srcu denar, kaka oseba, žival, na katero več mislim kakor na Boga? Kaj mi pravi vest? Kristus pravi: „Kdor moje zapovedi

ima, in jih spolnjuje, tisti je, ki me ljubi.“ (Jan. 14, 21.)

2. Premišljuj, kako je ljubil sv. Anton svojega bližnjega. Največja in prva zapoved je, da ljubimo Boga bolj, kakor vse druge stvari; druga in tej enaka zapoved pa je: „Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.“ (Mat. 22, 39.) Ker je sv. Anton Boga ljubil kolikor in kjerkoli je le mogel, zato je tudi ljubil svojega bližnjega. Vsem je dobro želel; vesel je bil, ko je videl, da so drugi veseli, zadovoljni in srečni; ko je pa videl druge žalostne, nesrečne, je

ž njimi trpel, se zanje potegoval in pomagal, ko je prosil Boga pomoči v dušnih in telesnih potrebah. Hrepenel je, da bi Boga vsi ljubili in živeli po božjih in cerkvenih zapovedih. Trudil se je, da bi grešnike spreobrn timer, krivoverce pripeljal v sveto cerkev; dobre je nagovarjal, da naj stanovitni ostanejo v dobrem; mlačne je spodbujal, da bi goreči postali skregane pa je miril.

„Ako kdo reče: „Ljubim Boga“, in sovraži svojega brata, je lažnik.“ (1. Jan. 4, 20.) Te besede veljajo tudi meni. Ljubim svojega bliž-

njega, pa ne vseh, temveč samo tiste, ki so po moji volji. Na bližnjem zapazim precej vsako napako; precej slabo o njem mislim, in ga krivično sodim. Njegove pogreške drugim pravim in še več povem, kakor je res. Rad se drugim smejem, jih zaničujem, žalim in se ž njimi norčujem, da skrivaj jočejo in morebiti je že eden ali drugi službo zgubil za voljo mojega strupenega jezika. Kdaj bom škodo popravil? Na druge se jezim, nečem ž njimi govoriti in že leta prejemam svete zakramente v sovraštvu in se

s tem tolažim, da so drugi krivi. Lepo sem posnemal svetega Antona! Zdaj odpustim vsem svojim sovražnikom in prej ko bo mogoče, se bom pomiril.

Z g l e d.

Kako goreče je ljubil sveti Anton Jezusa, vidimo iz sledeče dogodbe. Grof Tizo je rad sprejemal sv. Antona v svojo hišo. Pogostokrat je opazoval svetnika, ko je prenočeval pri njem. Neko noč je stal pred svetnikovo sobo in gledal pri slabo zaprtih vratih, kaj dela sveti Anton v sobi. Kar zagleda,

da stoji prelepo dete na bukvah ki so ležale na mizi in objema svetega Antona, sv. Anton pa dete Jezuščka. Ko je grof bolj natanko opazoval dete, je videl modro nebeško luč, s katero je bilo obdano, zapazil prečudno lepoto in veličastvo detetovo in veliko veselje svojega gosta sv. Antona. Ko je s sveto radovednostjo gledal v sobo, je videl, ko je dete pokazalo sv. Antonu na vrata in mu nekaj na uho povedalo. Grof je spoznal, da ga dete vidi, ali ker je še ostalo v sobi, je tudi on še dalje gledal v sobo skozi

vrata, dokler ni Jezušček izginil. Potem je sveti Anton vrata odprl in zapazil grofa, katerega je ponižno prosil, da naj ne pove nobenemu te prikazni dokler bo živel, kar je grof tudi storil.

Molitev za duha ljubezni.

Sv. Anton, ki si Boga čez vse ljubil in svojemu bližnjemu v dušnih in telesnih potrebah pomagal in še v nebesih Bogu priporočuješ, ki se tebi priporočajo, sprosi mi duha prave ljubezni. Po tvojem zgledu in po svojem stanu bom Boga ljubil bolj kakor vse druge reči in se

ga bal razžaliti z grehom, bližnjemu pa bom pomagal po svoji moči, ako sem tudi sam vbog. Posebno pa si bom prizadeval z molitvijo, pokoro in z dobrim zgledom peljati duše k Bogu, katere je Kristus odkupil s svojo predrago krvjo. Tako upam, da bom tudi jaz našel usmiljenje pred Bogom in prejel plačilo onih, ki res Boga in bližnjega ljubijo. Amen.

Dvanajsti torek ali nedelja.

I. Sv. Anton pri sv. očetu papežu.

Ker je bil sv. Anton provincijal, je moral zapustiti

Padovo in pregledavati še druge samostane po Laškem. Na svojem obiskovavnem potovanju je prišel tudi na laško Tirolsko v mesto Trento. Pred postom leta 1230. je prišel v Mantovo, kjer je končal svoje potovanje. V tem mestu je ostal do velike noči, potem je šel v Asiz na generalni kapitelj, kjer so mu vzeli težko breme provincijalata. Vzeli so mu sicer težavno in zelo odgovorno službo, izvolili so pa med drugimi tudi njega, ki naj bi šli v Rim in pri papežu poravnali neko redovno zadevo. Pri tem kapiteljnu

je bil sv. Anton najmlajši, ali neustrašen se je potegoval za čisto spolnjevanje svetega vodila. Pri papežu je dosegel vse, za kar se je potegoval. Zavoljo te redovne zadeve je ostal v Rimu tri mesce, pa ni lenobe pasel, temveč pridno pridigoval in spovedoval. Papež Gregor IX. se je težko ločil od njega; pri odhodu mu je dal svoj apostolski blagoslov in ga nagovarjal, da naj pridiga povsod, kamorkoli ga bo vodil Duh božji. Mesca listopada je prišel drugič v Padovo, v samostan svete Marije Velike, kjer je čez sedem mescev

potem 13. rožnega cveta leta 1231. sveto umrl.

II. Posnemaj me v pravičnosti.

1. Sv. Anton Padovanski ni imel nič posebnega na sebi. Telesa je bil šibkega, bolehen in za težko delo ni bil. Zakaj so ga radi imeli njegovi duhovni bratje in drugi? Ker je bil pravičen in dal vsakemu, kar mu je šlo. Bogu je dal svoje srce, ko mu je zvesto služil, greha se varoval, dobro delal in pobožno molil; ker je spoštoval svoje starše in ubogal svoje predstojnike; ker je bil hvaležen za prejete

dobrote, ker je revnim in vbogim rad pomagal; ker je vedno resnico govoril, vaskemu dobro želel, rad pomagal, dobrega imena ni nobenemu vzel, še manj pa kako reč ukradel.

Oh, kolikokrat sem pa jaz nevošljiv, da je bližnji srečen in se mu dobro godi? Kolikokrat sem že poželel tuje reči, vzel, ako ne časnih reči, pa vsaj dobro ime, z dobrim imenom službo in pošten zaslužek. Koliko je že zdaj pogubljenih, ki so se spovedovali, da so kradli, drugim škodo delali, jemali dobro ime, ukradenih reči

pa niso povrnili in škode niso popravili, dasiravno so večkrat obljubili, umrli so in zdaj so pogubljeni. Ali se ne more tudi meni taka zgoditi? Ali ne bom dajal vsakemu, kar mu gre? Varoval se bom, da ne bom kradel, škode delal, goljufal pri meri, nemarno delal, prevelikih obresti tirjal. S Cahejem bom povrnil četvero, ako sem koga ogoljufal.

2. Sv. Anton pa ni delal, da bi ga drugi ljudje hvalili in častili in za svetega imeli. Zakaj, če bi delal za voljo drugih ljudi, bi ne bil pravičen pred Bogom. Jezus

Kristus namreč sam pravi: „Ako ne bo obilnejša vaša pravica, kakor pismarjev in farizejev, ne pojdete v nebeško kraljestvo.“ (Mat. 5, 20.) Farizeji pa so zato molili, se postili in miloščino delili, da so jih drugi videli, hvalili in za pravične imeli. Sv. apostelj Pavel piše: „Če bi se ljudem dopadel, bi ne bil Kristusov služabnik.“ (Gal. 1, 10.)

Jaz sem pa do zdaj ravno nasprotno delal. Govoril sem o duhovnih rečeh, da so me drugi imeli za učenega in pobožnega. Ponižnega sem se delal, da bi me drugi za po-

nižnega šteli. Ako sem kaj dobrega storil, sem precej želel, da bi drugi zvedeli in me pohvalili. In ako so drugi molčali, sem sam začel praviti, kaj sem že storil, pretrpel. Ako so druge pohvalili, mene pa ne, sem bil žalosten in nevoščljiv. Vest mi očita, da sem delal veliko bolj zavoljo ljudi, kakor pa Bogu v čast, in zato se prav lahko bojim, da sem že prejel svoje plačilo od ljudi, pri Bogu pa ne bom imel plačila s farizeji, o katerih je Kristus rekel: „Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo.“ (Mat. 6, 2.)

Z g l e d.

Neki novinec je postal mlačen in se naveličal samostanskega življenja. Skrivaj je šel v sobo sv. Antona Padovanskega in mu ukradel bukve v katerih je sv. Anton psalme prav lepo razložil, ter zapustil samostan. Ko je zvedel sveti Anton, da mu je novinec ukradel razlago psalmov, je bil žalosten, posebno pa zavoljo greha, s katerim je novinec Boga razžalil in sebe postavil v nevarnost večnega pogubljenja. Sveti Anton je prosil Boga, naj bo usmiljen

z nesrečnim novincem, ukradene bukve pa naj mu nazaj dobi. Bog je uslišal njegovo prošnjo. Ko je hotel ubežati tat z ukradenimi bukvami čez most, se mu je prikazal strašen mož s sekiro v roki in zavpije: „Nazaj, nesrečnej! povrni, kar si ukradel, če ne, te ubijem in v vodo vržem.“ Mladenič ves preplašen zbeži nazaj v samostan; gre k sv. Antonu in ga odpuščanja prosi. Svetnik mu je vesel odpustil. Ako izgubiš kako stvar, dušni mir, potrpežljivost . . . priporočuj se sv. Antonu.

Molitev za čednosti krščanske pravičnosti.

Sveti Anton, prelepa podoba krščanske pravičnosti, ki si dal Bogu svoje srce, ljudem pa si pomagal, pa ne da bi te hvalili in častili, ker nisi hrepenel po prazni časti, izprosi mi milost, da bom tudi jaz dal svoje srce Bogu, da bom pravičen služabnik pravičnega Boga, pravičnost ljubil v vseh rečeh, molil in dobro delal, pa ne zavoljo ljudi, in živel kakor zahteva krščanska pravičnost in nikdar ne zašel z njene poti. Amen.

Trinajsti torek ali nedelja.

I. Sv. Anton umrje in je med svetnike prištet.

Spomladi l. 1231. je imel sv. Anton zadnje postne pridige v Padovi. Težavno delo v postnem času je močno spodkopalo slabo zdravje sv. Antona; izprevidel je, da mora prenehati s pridiganjem in spovedovanjem in se odpočiti na kakem samotnem kraju. Zato je ponižno prosil svojega provincijala dovoljenja, da bi smel iti v Kampo sampjero in tam preživeti nekoliko dni v miru in premišljevanju. Njegova bolezen, vo-

denica, je bila vsak dan hujša; na tem kraju mu je Bog razodel njegovo bližnjo smrt. Sv. Anton je prosil svojega tovariša Rogerija, da naj ga pelje v mesto Padovo, v samostan Matere božje Velike, kjer želi umreti. Ker se je Rogerij bal, da bi sv. Anton na poti umrl, se je ž njim ustavil v Arčelu. V petek, 13. rožnega cveta se je želel sv. Anton spovedati; potem je prav pobožno prejel sveto popotnico in se zamaknil. Ko se je zavedel, je prosil, da naj mu podelijo zakrament sv. poslednjega olja; potem je prosil svoje duhovne sobrate, da naj

ž njim molijo spokorne psalme. Ko so jih izmolili, je začel umirati; umrl je pa tako, kakor da bi mirno in sladko zaspal, v petek, okoli četrte ure popoldne 13. rožnega cveta leta 1231, star 35 let in 10 mescev. Vsem se je zdel mnogo mlajši kakor je bil v resnici; zato ga slikajo na podobah zelo mladega frančiškana, ki ima v desnici belo lilijo, v levici pa drži dete Jezuščka. Papež Gregor IX. ga je prištel med svetnike 30. maja l. 1232. na binkoštno nedeljo, prvo leto po njegovi sveti smrti. Telo sv. Antona je strohnelo, ostale so samo

kosti, koža, lasje na glavi, zobje in jezik. Jezik je še vedno rdeč kakor živega in zdravega človeka in ga kažejo v njegovi veličastni cerkvi v Padovi.

II. Posnemaj me v stanovitnosti!

1. Sv. Avguštin pravi, da ni nobena milost kristjanu tako potrebna kakor milost stanovitnosti. Zakaj ta milost ima v sebi vse druge, brez nje pa vse druge milosti nič ne pomagajo. Kaj pomaga začeti pobožno živeti, moliti, pogosto prejemati svete zakramente, razne pobožnosti

opravljati, pokoro delati, čez nekaj dni pa vse zapustiti. Juda Iškarijot je dobro začel, ali slabo končal, ker ni ostal stannoviten v dobrem. Kristus ni obljubil, da bo zveličan, kateri samo začne pobožno živeti, greha se varovati in delati dobro, temuč „kateri pa obstoji (zvesto in stannovitno dobro dela) do konca, bo zveličan.“ (Mat. 10, 22.) Hudobni duh se ne boji toliko naših pobožnosti, pokore, boji se samo naše stannovitnosti. Zato celo nagiba nekatere osebe, da se preobložijo z molitvami, ker upa, da jih bodo kmalu začele hitro

raztreseno opravljati, potem pa opuščati. Mnogi so bili včeraj goreči kakor belo železo, danes so že mlačni, jutri bodo pa mrzli. Tako pa ni delal sv. Anton, temuč je stanovitno do smrti opravljal svoje molitve, pobožnosti in pokoro. Uže od otročjih let je rad molil in častil Mater božjo in svojih pobožnosti ni opuščal ne v bolezni ne na misijonih; edina pokorščina ga je nagnila, da je kaj spremenil ali opustil.

Kako lepo me uči sv. Anton, da naj stanovitno opravljam svoje molitve, pobožnosti in kar mi nalaga moj

stan, in to je zame najbolj važno. Zakaj na tem lahko visi moje zveličanje ali pogubljenje. Ali, kolikokrat sem že sklepal opravljati eno in drugo molitev, pobožnost, pokoro ... ali kmalu sem se naveličal in vse zapustil. Odpusti mi, o moj Bog, mojo nestanovitnost; pri prvi spovedi se bom pogovoril s svojim spovednikom glede molitev in pobožnosti in kar mi bo priporočal, bom zvesto izpolnjeval.

2. Ako hočeš stanovitno opravljati svoje pobožnosti, glej najprej, da se ne boš preobložil; ne nalagaj si bu-

tare, katere ne moreš nositi. Drugič skrbi, da boš opravljal svoje molitve zjutraj kolikor moreš in ne odlašaj do večera, ko si truden in zaspan. Ne glej težav; začetek je navadno težak; hudobni duh nam ga dela večjega kakor je v resnici. Ne ravnaj se po mlačnih in nemarnih, temuč po sv. Antonu, katerega niso mogli odvrniti od poklica ne starši, ne sorodniki, ne svet, ne hudobni duh. Z božjo pomočjo je premagal vse izkušnje in težave in stanoviten ostal v dobrem do smrti.

Kako srečen je zdaj sveti Anton v nebesih, ki se je

zvesto in stanovitno varoval greha in delal dobro na zemlji do svoje svete smrti. Samo 36 let je trpelo vojskovanje in zatajevanje, veselje je pa večno v nebesih. Srečen bom tudi jaz ne samo v nebesih, temuč tudi že na zemlji, ako bom posnemal sv. Antona v stanovitosti v dobrem. Da, posnemal ga bom; varoval se bom greha, v katerega največkrat padem in natanko bom opravljal dolžnosti svojega stanu.

Z g l e d.

Hudobni duh je nekemu frančiškanskemu novincu delal hude izkušnje, da bi za-

pustil red. Ko je mislil novinecres zapustiti samostan, ga je poklical k sebi sv. Anton, vanj je dihnil in rekel: „Prejmi sv. Duha!“ Pri teh besedah se je mladenič zgrudil na tla. Sveti Anton ga je prijel in vzdignil. Mladeničev obraz se je nenavadno svetil; ko se je zavedel, je povedal sv. Antonu, da je bil zamaknjen v nebesa. Po tej dogodbi, ga ni več izkušal hudobni duh, da naj zapusti redovni stan, zvest je ostal svojemu poklicu do smrti. Tudi ti se priporočaj sv. Antonu, kadar te hudobni duh nagovarja, da opusti kako pobožnost, ali izpremeni svoj stan.

Molitev za stanovitnost.

Sv. Anton, ki si zvesto in stanovitno služil Bogu in svojemu poklicu stanoviten ostal do smrti, izprosi mi pri Bogu milost v stanovitnosti, da se bom mogel z božjo pomočjo stanovitno do smrti varovati greha, posebno pa tega (ime-nuj ga), vestno in natančno izpolnjevati dolžnosti svojega stanu, pobožno opravljati svoje molitve, vredno prejemati svete zakramente in tako doseči večno zveličanje. Amen.

Pobožnost devet torkov

v čast svetemu Antonu Padovanskemu.

Za to pobožnost, ki pa nima odpustkov, lahko vzameš vsak torek pre-mišljevanje iz pobožnosti trinajst torkov, ali moliš rezponzorij ali venček v čast sv. Antonu, ali pa sledeče molitve.

Molitev k sv. Antonu Padovan-skemu za devet torkov.¹⁾

O mogočni pomočnik v vsaki potrebi, sv. Anton Pa-

¹⁾ Molitev k sv. Antonu z darovanjem in k Jezuščku v naročju sv. Antona z darovanjem so iz P. Gaudentius Guggen-bichler, Ablass- und Bruderschaftsbuch, II. B. 1873.

dovanski, ker že toliko ljudi hvali tvojo pomoč, ki so bili uslišani in potolaženi v svojih potrebah, ko so opravljali pobožnost devet torkov. Tudi jaz hočem opravljati pobožnost devet torkov. Bogu in tebi v čast. Po neskončnem Jezusovem zasluženju in po tvoji verni pomoči in mogočni priprošnji upam, da bom potolažen v svoji potrebi. Ponižen klečim pred tvojo podobo, kolikor morem pobožno jo obiščem in z dolžnim spoštovanjem častim in tvoje mogočne pomoči in priprošnje prosim. Trdno zaupam v te, o moj ljubi sveti

Anton, in ne dvojim ali mi moreš in hočeš pomagati; zakaj ti mi boš gotovo pomagal, ker si zelo dobrotljiv in ker si bil na zemlji tako zvest služabnik božji, zdaj pa v nebesih tako velik prijatelj Kristusov, da te posebno ljubi in časti in ti ne odreče nobene prošnje. Ako je reč, katero prosim, dobra in po božji volji, ne dvojim, da ne bi prinesel pred sedež božji moje prošnje in prejel, kar prosim, Ako pa ni po božji volji, in ne v zveličanje moje duše, kar prosim, ne želim prejeti reči, katero prosim, temuč namestu nje izprosi mi pri

Bogu drugo, ki bo v moje zveličanje.

Usliši me torej, o moj ljubi sv. Anton, in potolaži v moji potrebi. Milostno sprejmi mojo molitev in moja goreča prošnja naj do tebe pride. Daj, da bo presunilo in omehčalo moje vzdihovanje in solze tvoje usmiljeno srce. Ne dopusti, da bi bil osramočen v svojem trdnem zaupanju in da bi tebe in mene zasmehovali tvoji sovražniki, rekoč: „Kje je tedaj tvoje zaupanje, ko si se zanašal na sv. Antona? Lepo te je uslišal in potolažil!“ Te zasmehovavce boš osramotil, sv. Anton; ko

boš uslišal mojo prošnjo, jim boš pokazal, da sem prav storil, ker sem zaupal na te in da prejmejo po tebi pomoč in tolažbo, ki te prosijo v svojih potrebah. — Prosim te tedaj, o častitljivi svetnik, pa bolj zavoljo tvoje časti, kakor svoje koristi, usliši mojo prošnjo in izprosi mi pri Bogu, kar želim. Usliši me že vendar, da se bo tvoja hvala še bolj širila po svetu in tvoja mogočna pomoč še bolj slavljenja in da te bodo tvoji služabniki in služabnice še bolj ljubili in častili, nasprotniki pa pobožnosti tvojih torkov še bolj osramočeni.

Ne glej, o sv. Anton, če sem vreden uslišan biti, temuč glej, kako vreden si ti mene uslišati in potolažiti. Oh, ne spominjaj se, da sem tolikokrat razžalil svojega najvišjega Boga tebe, njegovega prijatelja, temuč glej, kako zdaj vse svoje grehe resnično obžalujem in trdno sklepam jih nikdar več ne storiti. Ne zavrzi tedaj mojega skesanega srca, katerega tudi pravični Bog ne zaničuje in zametava. Dasiravno sem velik grešnik, vendar nimaš vzroka mene zavreči, temveč sprejeti in uslišati, da bo večja tvoja hvala in tvoja

čast pred svetom, ko bodo namreč zvedeli ljudje, da si uslišal in potolažil tudi mene največjega grešnika. Vsi, posebno pa še jaz bomo o čudežih govorili, kako dobrotljiv svetnik si, ker tudi hudobneža ne zavržeš, temveč ga milostno sprejmeš, ko pride k tebi skesan.

Spomnim te še, da si ti sam začetnik pobožnosti devet torkov, ko si že tolikim tako hitro in večkrat čudovito pomagal, ki so v svojih potrebah opravljali pobožnosti devet torkov. To mora izpodbujevati vse stiskane, da začnejo to pobož-

nost z velikim zaupanjem. Tudi jaz sem začel obiskovati tvojo sv. podobo devet torkov, jo pobožno nadaljujem in trdno upam, da bom uslišan. Tvojo prijazno podobo, na kateri imaš v naročju preljubo dete Jezuščka, obiskujem poln goreče ljubezni. Klečeč in s priklonjeno glavo molim ljubo dete Jezuščka, katerega si ti na zemlji tako nežno in spoštljivo objemal, tebe pa prosim, da ga tudi v mojem imenu moliš in mu izročiš mojo slabo pobožnost. Razodeni mu mojo željo, povej mu mojo po-

trebo, ki teži moje žalostno srce. Prosi presladko dete Jezuščka zame, svojega vernega častivca in mi izprosi milost, zavoljo katere opravljam pobožnost devettorkov. O prosi in ne nehaj prositi, dokler mi ne izprosiš zaželjene milosti. Ko bom pa to milost prejel, tudi jaz ne bom nehal se ti presrčno zahvaljevati in tvojo hvalo vsem ljudem oznanjevati. Amen.

Darovanje te molitve.

Zdaj sem izlil svoje srce pred teboj, o sv. Anton, tvojo podobo sem obiskal, počastil in svojo molitev

pred njo opravil. Zdaj ti toplo priporočim svojo nevredno molitev. Zedinim jo s vsemi molitvami, katere si ti opravljal na zemlji, in katere se opravljajo tebi v čast. Vse te zvežem v šopek in ga položim v prsno rano Jezusovo, v ljubezni goreče srce tvojega sladkega deteta Jezuščka; od njegove božje ljubezni vžgane in z njegovo rožnato krvjo oškropljene, ti jih poklonim z dolžnim spoštovanjem v tvojo večjo čast in da boš uslišal mojo gorečo prošnjo. Vzemi jo tako ljubeznivo, moj verni prijatelj, kakor ti jo izročim

in naj ti bo tako dopadljiva, kakor da bi ti jo izročil najbolj pobožni človek. Amen.

Molitev k detetu Jezuščku v naročju sv. Antona Padovanskega:

(ob devetih torkih pred podobo sv. Antona Padovanskega.)

O ti sladka ljubezen mojega srca, najljubše dete Jezušček, molim te v rokah tvojega vernega služabnika Antona; rad bi ti izkazal svojo ljubezen tako goreče, kakor sv. Anton na zemlji. Spomnim te zveste ljubezni in prijateljstva, katero si imel ž njim, ko je še na zemlji živel, da si se po-

nižal prikazati se mu v podobu deteta in se pustil pestovati v njegovih rokah in delati s teboj, kakor je hotel. O res velika milost! o res zvesta ljubezen. Brez dvojbe je moral biti sv. Anton tvoj dober prijatelj, ker si mu izkazal to posebno milost, katero si odrekel mnogim drugim velikim svetnikom. Brez dvojbe si mu takrat podelil toliko milosti, da jih je sam imel celo svoje življenje v obilnosti in jih je mogel še drugim deliti. Da spozna ves svet to njemu skazano milost, si hotel, da te slikajo v podobu majhnega

deteta v naročju sv. Antona in te tako moramo ž njim častiti. Zato poklekнем pred teboj, o moj Jezus, in te častim v naročju sv. Antona. Tvojo podobo častim ravno tako, kakor da si res tukaj. Pozdravim te, o moj Jezus in pripognen te molim. O moje preljubeznivo dete Jezušček, tega ne delam samo v svojem imenu, temuč tudi v imenu sv. Antona in vseh angeljev in svetnikov; tako bi te rad molil, častil in ljubil celo večnost. — Zdaj si upam razodeti svojo potrebo in položiti pred tebe, kar me na srcu teži. Zdaj

opravljam pobožnost devet torkov in trdnouпам, da bom prejel po tvoji neskončni dobrotljivosti in po priprošnji sv. Antona, kar prosim. Ker se pa nisem upal zavoljo svoje nevrednosti k tebi priti, sem poslal k tebi v prejšnji molitvi sv. Antona, ki bo namestu mene prosil z velikim zaupanjem, in sem ga prosil, da naj ti razodene in priporoči mojo potrebo. V ti molitvi se pa drznem tebe samega nagovoriti in v imenu sv. Antona prositi, da uslišiš mojo prošnjo. — Zato te molim, o preljubeznivo dete Jezušček, po tvoji neskončni

dobroti in milosti me poslušaj in v moji potrebi tolaži. Po ljubezni, s katero si ljubil in še zdaj ljubiš v nebesih sv. Antona, te prosim, usliši mojo prošnjo in polajšaj moj križ. Po ljubezni, s katero si kakor dete ljubil svojo preljubo mater, te prosim usliši mojo prošnjo in reši me moje velike nadloge. Po tvoji neskončni ljubezni, s katero ljubiš od vekomaj svojega nebeškega Očeta in sv. Duha in boš ljubil na večne čase, milostno me usliši, in daj, da bom srečno končal pobožnost devet torkov.

Ako pa veš po svoji nezapopadljivi modrosti, da bi bilo na potu mojemu zveličanju ali pa mojim bližnjim, daj mi namestu tega drugo milost. Trdno upam, da bom gotovo dosegel, kar prosim, ker vem, da je tvoja dobrotljivost neskončna in presrčno želiš deliti svoje milosti. Da, ti še celo zahtevaš, da naj prosimo tvoje milosti in da bi še rajši prosili, nas opominjaš, ko praviš: „Prosite in bote prejeli. Išcite in bote našli; trkajte in se vam bo odprlo.“ Po ti obljubi spodbujen, te prosim in ne dvojim, da ne bom

prejel; iščem in ne dvojim, da ne bom našel; trkam in ne dvojim, da se mi ne bo odprlo. Da bom pa še bolj goreče prosil in te prej nagnil, da mi boš izpolnil mojo željo, bom trikrat prav pobožno izmoliil molitev, katero si ti sam nas učil moliti in po tebi jo bom poslal tvojemu nebeškemu Očetu.

Izmoli tri očenaše in češčenamarije.

Darovanje te molitve.

Zdaj sem končal svojo molitev, kolikor sem mogel pobožno, o moje sladko dete Jezušček, in svojo srčno željo

ponižno in s zaupanjem razodel. Zdaj ti jo izročim z dolžnim spoštovanjem in te prosim po tvoji veliki dobrotljivosti, da jo blagovoljno sprejmeš. Svojo molitev združim s tvojo molitvijo in z molitvami vseh, ki so te kdaj prosili kake reči in izročim to pobožnost tvojemu svetemu Srcu, v večjo hvalo presvete Trojice in vse nebeške vojske. Upam tedaj, da ti bo prijetna molitev in te nagnila, da jo boš uslišal. To mi dodeli Bog Oče in Sin in sveti Duh. Amen.

Responzoriј.

Videti želiš li čudo?

Smrt, bolezen z zmoto vred,
Satan, gobe in vse húdo
Gré, da se ne zná več sled.

Morja strašno moč prižene,
Z rok verige razdrobí,
Ud zgubljen, reči zgubljene
Mladi, stari spet dobí.

In nevarnosti zbežijo,
Zginja tudi revščina;
Vslišani naj govorijo,
Pričaj, mesto Padova!

Morja strašno moč prežene,
Z rok verige razdrobí;
Ud zgubljen, reči zgubljene
Mladi stari spet dobí.

Čast bodi Očetu in Sinu in
sv. Duhu.

Morja strašno moč prežene itd.

W. Prosi za nas, sv. Anton!

R. Da bomo vredni obljub Kristusovih!

Molimo ! Tvojo cerkev, o Bog, naj svetega Antona, tvojega spoznavavca, pobožni spomin razveseljuje, da bo z duhovnimi pomočki vedno zavarovana in enkrat večno veselje uživati zaslužila. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Papež Pij IX. je podelil vsem vernim 100 dni odpustka, kadar pobožno in skesanega srca molijo ta slavospev ali rezponzorij; popolni odpustek pa enkrat v mescu, ako ga molijo celi mesec, se spovedó, pristopijo k sv. obhajilu in v cerkvi nekoliko zmolijo (vsaj 5 ali 6 očenašev, češčenamarij in čast Očetu) po namenu sv. očeta papeža. (Pij IX. 25. januarja 1856.)

Venček molitvic v čast sv. Antonu Padovanskemu.¹⁾

Sv. Anton se ne naveliča prositi deteta Jezuščka za svoje častivce v njih dušnih in telesnih potrebah. Že od davnih časov so njegovi verni častivci neprenehoma se zahvaljevali in mu svojo ljubezen izkazovali. Zelo stara, Slovencem pa še neznana pobožnost je venček molitvic v čast svetemu Antonu; ta venček molitvic obstoji iz trinajst prošenj,

¹⁾ Iz St. Francisci - Glöcklein XXI. J. Seite 215.

katere se nahajajo v responzoriju: „Glej če iščeš čudežev.“ Te prošnje premišljuj, kakor skrivnosti svetega rožnega venca in pri vsaki prošnji izmoli očenaš, češčena marijo in čast bodi Očetu.

1. Sv. Anton, ki mrtve obujaš, prosi za vse kristjane, ki umirajo in za naše drage rajne. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

2. Sv. Anton, goreč označevavec sv. evangelija, varuj nas zmot sovražnikov božjih in prosi za sv. cerkev in njenega poglavarja (sv. očeta

papeža). Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

3. Sv. Anton, obvaruj nas s svojo mogočno priprošnjo pri presvetem Jezusovem Srcu nadlog, ki nas čakajo zavoljo naših grehov. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

4. Sv. Anton, ki hudiče izganjaš, daj, da bomo premagali njih zvijačo. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

5. Sv. Anton, lilija nebeške čistosti, obvaruj in čisti našo dušo in telo gob greha. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

6. Sv. Anton, ki bolnike ozdravljaš. ozdravi bolne in ohrani nam zdravje. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

7. Sv. Anton, varih popotnikov, pelji tiste, ki so v nevarnosti, v zavetje in pomiri divje valove strasti, ki pretijo na duši. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

8. Sv. Anton, ki rešuješ jetnike, reši nas iz suženjstva hudega duha. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

9. Sv. Anton, ki dobivaš mladim in starim, da morejo

zopet svoje ude rabiti, ohrani nam telesne in dušne moči. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

10. Sv. Anton, ki pomaga najti izgubljene reči, pomagaj, da bomo našli vse reči, časne in tudi duhovne, ki smo jih izgubili. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

11. Sv. Anton, Marijin varovanec, odženi od nas nevarnosti, ki pretijo našemu telesu in pa tudi duši. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

12. Sv. Anton, ki veš pomagati v vsaki potrebi, pridi

nam pomagat v naših potrebah in dobi kruh in delo tistim, ki te zanj prosijo. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

13. Sv. Anton, slavimo te in se ti zahvaljujemo za tvojo čudodelno moč in te prosimo, varuj nas vse dni našega življenja. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

Za sklep moli še responzorij z dotično molitvijo.

**Molitev k sv. Antonu, ko ga prosiš
kake milosti.**

Čudoviti sv. Anton, slaven po slovečih čudežih in ker si bil vreden, da si držal

v svojem naročju dete Jezusa, izprosi mi od njega milost, po kateri srčno hrepenim. Ti si bil tako usmiljen z vbogimi grešniki! Ne glej na grehe tega, ki te prosi, temveč na slavo božjo, ki bo vnovič povečana po tebi, in na zveličanje moje duše, ki je v zvezi s prošnjo, ki ti jo tako goreče priporočam. V znamenje moje hvaležnosti naj bo mala miloščina, ki ti jo podarim za pomoč vbogim, s katerimi naj enkrat dosežem po milosti Jezusa Odrešenika in in po tvoji priprošnji nebeško kraljestvo. Amen.

Za to molitev je podelil 6. majnika 1899 papež Leon XIII. odpustek 100 dni, ki se more dobiti enkrat na dan.

Molitev k sv. Antonu, ko se mu zahvaljuješ za prejeto milost.

Sloveči čudodelnik, oče vbogih! Ti, ki si našel na čudoviten način skopega človeka srce med zlatim denarjem zakopano, ker si prejel od Boga srce, ki rado tolaži potrebne, Ti, ki si izročil naše prošnje Gospodu in zadobil, da jih je milostno uslišal; v znamenje naše hvaležnosti sprejmi miloščino, katero položimo pred tvoje noge, vbogim v pomoč; ob enem naj koristi njim in

nam. Enim in drugim pridi na pomoč s svojo navadno dobrotljivostjo v časnih potrebah, še bolj pa skrbi za naše dušne potrebe zdaj in na našo smrtno uro Amen.

Kdor pobožno izmoli to molitev, prejme 100 dni odpustka enkrat na dan. (Leon XIII. 13. julija 1896.)

Jutranja molitev.

Ko se zbudiš in je že čas vstati, reci:

Jezus, Marija in sv. Jožef, vam podarim svojo dušo in telo.

Ko vstajaš in se oblačiš, reci:

V imenu † Očeta in † Sina in svetega † Duha. Amen. V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa vsta-

nem. On, ki me je odrešil s svojo predrago krvjo, naj me † blagoslovi, vodi in hudega varuje; pri vsakem delu naj me podpira in pripelje po tem revnem življenju v večno življenje. Amen.

Ko si se oblekel, poklekni in počasti Boga:

Verujem, da si tukaj resnično pričujoč, o moj Bog; z vsemi angelji in svetniki v nebesih in pobožnimi na zemlji molim in hvalim tebe svojega Stvarnika, Odrešenika in Posvečevavca.

Zahvali Boga:

Zahvalim te, o moj Bog, za vse prejete dobrote, po-

seбно pa, da si me nocoj obvaroval vsega hudega na duši in telesu in mi doživeti dal nov dan, katerega morem porabiti v tvojo čast in slavo in v svoje zveličanje. O koliko ljudi si popoklical nocoj s tega sveta na sodbo in si jih morebiti zavrgel na večne čase, ki te niso tolikokrat in tako zelo žalili, kakor jaz, meni si pa prizanesel in si mi še celo dal nov dan, da se morem s teboj spraviti z dobro spovedjo in te prejeti v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Iz vsega srca te zahvalim za vse te milosti in dobrote.

Napravi dober namen po sv. Leonardu
Portomavriškem:

„O moj večni Bog, pred
tvojim neskončnim veličast-
vom klečé te ponižno mo-
lim in ti darujem vse svoje
misli, besede in dejanja tega
dne in vse namerjam storiti
iz ljubezni do tebe, v tvojo
čast, da bi izpolnil tvojo
božjo voljo, tebi služil, tebe
hvalil in častil, da bi bil raz-
svetljen v skrivnostih svete
vere, da bi si zagotovil svoje
zveličanje, dosegel tvoje us-
miljenje in zadostil božji
pravici za svoje tako mnoge
in tako velike grehe, da du-
šam v vicah pomagam in

zadobim milost pravega spreobrnjenja vsem grešnikom; z eno besedo, vsako reč hočem danes storiti v zvezi najčistejšega namena, katerega sta imela v življenju Jezus in Marija in vsi svetniki v nebesih in vsi pravični na zemlji. O, da bi mogel z lastno krvjo podpisati ta dobri namen! Rad bi ga ponovil tolikrat vsak trenotek, kolikor trenotkov bo v večnosti. Sprejmi, o moj ljubi Bog, ta moj dobri namen, podeli mi svoj sveti blagoslov z delavno milostjo, da več ne storim nobenega smrtnega greha ves čas svo-

jega življenja, posebno pa danes ne, ko želim in sem sklenil udeležiti se vseh odpustkov, katerih morem, in biti pri vseh mašah, ki bodo danes opravljene po celem svetu in vse darujem dušam v vicah, da bodo rešene svojih kazni. Amen.“

Kdor skesan in pobožno moli to molitev, prejme enkrat na dan 100 dni odpustka; kdor jo pa moli vsak dan celi mesec, prejme popolni odpustek v mescu, ako se spove, obhaja in v cerkvi pobožno izmoli vsaj pet ali šest oče našev, češčenamarij in čast bodi Očetu po namenu sv. očeta papeža. (Pij IX. 6. sept. 1867.)

Sklep.

Iz ljubezni do tebe, o moj ljubi Jezus, sklenem danes

opraviti sveto spoved, pristopiti k svetemu obhajilu opraviti pobožnost trinajst torkov v čast sv. Antonu Padovanskemu, natančno in vestno opravljati dolžnosti svojega stanu, varovati se vsakega smrtnega greha, posebno pa tega (imenuj ga ...) in in se vaditi v ti meni tako potrebni čednosti (imenuj jo ...).

Prošnja.

Ker sem že velikokrat obljuboval in trdne sklepe delal, da se bom poboljšal, pa se vendar nisem, zato mi pomagaj in podpiraj, o moj Bog, da se bom vsaj danes

hudega varoval, dobro delal, svoje dolžnosti vestno opravljal in tako današnji dan srečno preživel.

Tudi tebi se priporočam, o moja ljuba Mati, presv. devica Marija, tvojemu deviškemu ženinu sv. Jožefu, svojemu angelju varihu, tebi sv. Anton Padovanski, in vam moji priprošnjiki v nebesih prosite zame, varujte me in vodite po pravem potu v nebesa, da bom enkrat z vami presv. Trojico gledal in častil. Amen.

Oče naš. Češčena Marija.

Blagoslovi naj me vsega-
mogočni Bog † Oče † Sin
in sveti † Duh. Amen.

Ako skesan in pobožno izmoliš vsako jutro: Češčena bodi kraljica, z dotičnima vrsticama in odgovoroma, zvečer pa: Pod tvojo pomoč, prejmeš 100 dni odpustka; ako pa vsak dan v mescu, še popolni odpustek dve nedelji v mescu, vse Marijine praznike, na praznik vseh svetnikov in na zadnjo uro, ako še opraviš spoved, pristopiš k sv. obhajilu in v cerkvi izmoliš pet- ali šestkrat Oče naš Češčena Marija in čast Očetu, po namenu sv. očeta papeža. (Pij VI. 5. apr. 1786.)

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo izgnani Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Obrni toraj, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem živ-

ljenju Jezusa, blagoslovljeni
sad svojega telesa; o mi-
lostljiva, o dobrotljiva, o
sladka devica Marija.

Ÿ. Dovoli, naj te hvalim,
o sveta Devica.

O. Daj mi moč zoper so-
vražnike svoje.

Ÿ. Hvaljen bodi Bog v
svojih svetnikih.

O. Amen.

Pripravljanje za sv. spoved.

N a m e n.

O neskočno usmiljeni Bog,
ker nečeš, da bi se grešnik
pogubil, temveč, da se izpre-
obrne in zveliča in si zato
postavil zakrament sv. po-

kore, zato si upam k tebi
p riti, zakrament sv. pokore
prejeti in se s teboj spraviti.

Prošnja.

Ker pa brez tvoje pomoči
nič ne morem, zato te po-
nižno prosim, razsvetli me
zdaj, da se bom mogel spom-
niti vseh svojih storjenih
grehov, spoznati njih število,
velikost in hudobijo, jih za-
ničevati in iz srca sovražiti,
obžalovati in se poboljšati
in tako vredno prejeti zakra-
ment sv. pokore.

Nato izprašuj svojo vest od zadnje
dobro opravljene spovedi, in sicer tako,
kakor da bi bil pri spovedi zadnjikrat
v svojem življenju.

Kesanje in trdni sklep.

O moj Bog, kaj sem delal s svojimi grehi? Žalil in namščevanje sem dražil tebe, svojega Boga, največjo milost in dobroto, katerega bi moral ljubiti bolj, kakor vse druge reči na zemlji. Zdaj te ljubim in ljubiti te želim celo večnost in ravno zato mi je iz vsega srca žal, da sem tebe z grehi žalil. O, da bi te ne bil nikdar razžalil. Ali zdaj se mi studijo vsi grehi, sovražim jih in s tvojo pomočjo ne bom nikdar več storil smrtnega greha; rajše hočem vse pretrpeti tudi umreti, kakor pa te še enkrat

vedé in hoté razžaliti s smrt-
nim grehom, posebno pa še
s temi ne (imenuj jih . . .).

Prošnja.

O Marija, pribežališče greš-
nikov, moj angelj varih, sveti
Anton Padovanski in vsi moji
priprošnjiki, prosite zdaj za
me, da bom dobro opravil
sveto spoved.

Nato kratko obudi tri božje čednosti
in pred križem reci ves skesan:

O Jezus, Sin živega Boga,
usmili se.

O moj Jezus, žal mi je, da
sem te z grehi žalil.

O usmiljeni Jezus, bodi
milostljiv meni vbogemu
grešniku.

Zahvala po sv. spovedi.

Zahvala.

O neskončno usmiljeni Bog, iz vsega srca se ti zahvalim, da si meni, najbolj nehvaležni stvari, največjemu grešniku zopet prizanesel in odpustil grehe in večno kazen. Zahvalim se ti, da si opral mojo dušo madežev smrtnih grehov in jo olepšal s posvečujočo milostjo božjo. Na večne čase naj bo češčena tvoja neskončna dobrotljivost, o Jezus, da si postavil zakrament sv. pokore in mu podelil toliko moč. Rad bi se zdaj tako zahvalil, kakor

so se zahvaljevali sv. Marija Magdalena, sveti Peter in drugi, ki so postali iz velikih grešnikov veliki svetniki; ž njihovo zahvalo združim svojo revno, blagovoljno jo sprejmi.

Kesanje in trdni sklep.

Se enkrat obžalujem vse svoje grehe in jih sovražim, ker sem ž njimi tebe, svojega Boga razžalil. Trdno sklenem s tvojo sveto pomočjo nobenega smrtnega greha ne več storiti, rajše umreti, kakor pa tebe vedé razžaliti.

Zdaj se odloči, kako se boš varoval velikih grehov.

P r o š n j a.

Ker me pa skušnja uči, da sem slab, in dasiravno sem že tolikokrat trdne sklepe delal in obljuboval spovedniku, sem vendar zopet in zopet padel v stare grehe, zato te prosim, o moj Jezus, dajaj mi svojo pomoč, da se bom mogel greha varovati in resnično poboljšati.

Prosi zame, o Marija, moja Mati, varuj me, ti moj angelj varih in vi moji priprošnjiki, da ne bom zopet padel v greh in svojega Boga razžalil.

Naloženo pokoro opravi s skesanim srcem in prav pobožno, in sicer tako, kakor ti jo je naložil spovednik; ko bi jo pa pozabil, opravi jo, kadar se boš spomnil.

Pripravljanje za sv. obhajilo.

Večerno pripravljanje za
sv. obhajilo.

Kakor so hrepeneli očaki, preroki in pobožni stare za-
veze, videti tebe, svojega
Odrešenika, ravno tako hre-
penim tudi jaz tebe prejeti,
o moj Jezus, jutri pri sve-
tem obhajilu. Rad bi se tako
pripravil in te tako goreč
prejel, kakor so te prejemali
tvoji svetniki in svetnice in
te še prejemajo pobožne
duše, tvoje neveste na zemlji.
Žal mi je, da sem te z grehi
žalil, ali vse obžalujem in
trdno sklenem s tvojo po-
močjo, da bo ta spoved in

sv. obhajilo začetek mojega novega in svetega življenja. Ze nocoj spravi iz mojega srca vse, kar je zoprno tvojim očem; očisti ga vseh madežev in olepšaj ga z lepimi čednostmi. Spremeni me v novega človeka in preobleci me v svatovsko obleko, da boš našel vredno prebivališče v mojem srcu in rad ostal v njem vse dni mojega življenja na zemlji.

Jutranje pripravljanje za sveto obhajilo.

T r i b o ž j e č e d n o s t i.

(Odpustek 7 let in sedemkrat po 40 dni, vsakikrat; kdor jih pa izmoli vsak dan v mescu, prejme popolni odpustek

v mescu, ako se še spove, pristopi k sv. obhajilu in moli v cerkvi po namenu sv. očeta papeža vsaj 5 ali 6 očenášev, češčenamarij in čast bodi Očetu. Benedikt XIII. 15. januarja 1728.)

Dejanje vere.

Verujem v tebe, pravi, troedini Bog, Oče, Sin in sveti Duh, kateri si vse ustvaril, ki vse ohranjuješ in vladaš, ki dobro plačuješ in hudo kaznuješ. Verujem, da se je Sin božji učlovečil, da nas je s svojo smrtjo na križu odrešil, in da nas sveti Duh s svojo milostjo posvečuje. Verujem in trdim vse, kar si ti o Bog, razodel ter nam po sv. kato-liški cerkvi zapoveduješ ve-

rovati. Vse to verujem, ker si ti, o Bog, sam na sebi resnica in torej ne moreš ne goljufati, ne goljufan biti. V tej veri hočem živeti in umreti. O Bog, pomnoži mojo vero!

Dejanje upanja.

Upam in trdno pričakujem, o Bog, da mi boš po zasluženju Jezusa Kristusa dal večno zveličanje, katero si obljubil vsem, ki izpolnjujejo tvoje zapovedi. Zato tudi upam od tebe odpuščenje svojih grehov in vse druge milosti, katere potrebujem, da si zaslužim večno zve-

ličanje. Vse to upam od tebe, ker si vsemogočen, neskončno dobrotljiv, usmiljen in zvest in toraj moraš in hočeš izpolniti, kar si obljubil. V tem upanju hočem živeti in umreti. O Bog, potrdi moje upanje!

Dejanje ljubezni.

O moj Bog! Ljubim te nad vse, ker si največja dobrota in neskončno popolen in toraj zavoljo samega sebe vreden vse ljubezni. In ker ljubim tebe, ljubim tudi svojega bližnjega, prijatelja in neprijatelja in ga hočem ljubiti, kakor samega sebe. V

tej ljubezni do tebe hočem
živeti in umreti : rajši hočem
dati vse, kakor tebe tvojo
ljubezen s kakim grehom
izgubiti. O Bog, užigaj bolj
in bolj mojo ljubezen do tebe!

K e s a n j e.

O moj Bog! Studijo se
mi vsi moji grehi in res-
nično želim, da bi jih ne bil
storil. Vem, kolike kazni sem
vreden in kako sem celo
izgubil nebesa in zaslužil
pekel. Zato obžalujem vse
svoje grehe in se jim od-
povem za vselej. Se bolj
jih pa obžalujem zato, ker
sem v svoji veliki nehvalež-

nosti tebe, svojega Stvarnika in najboljšega Očeta, neskončno in preljubeznivo dobroto, manj cenil, kot ustvarjene reči in sem s tem tako hudo krivico storil tvojemu neskončnemu veličastvu. Trdno sklenem, svoje življenje poboljšati, vseh grehov in tudi bližnjih priložnosti v greh skrbno se varovati in odslej tebi zvestejše služiti. O Bog, daj mi milost, da izpolnim ta svoj sklep!

P o n i ž n o s t.

Kmalu bom pristopil k tvoji sveti mizi, o moj Jezus,

in te prejel v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa. Ali, kdo si ti in kdo sem jaz? Ti si moj Bog, jaz sem pa tvoja stvar, ki sem te že velikokrat razžalil z grehom. Nisem vreden, da greš pod mojo streho, v moje srce, ker pa vabiš vse, ko praviš: „Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obloženi, in jaz vas bom poživil.“ (Mat. 11.), da celo žugaš: „Ako ne boste jedli mesa Sinú človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi“ (Jan. 1, 51.). zato te ubogam in si upam pristopiti k svetemu obha-

jilu. Še enkrat obžalujem vse svoje grehe in preden prideš, o moj ljubi Jezus, v moje srce, izženi iz njega vse, kar ti je zoprno in ga napolni z lepimi čednostmi.

Hrepenenje.

Pridi tedaj, o moj Jezus, v moje srce, ki po tebi hrepeni! Pridi in se ne zadržavaj! O, da bi te mogel tako pobožno in vredno prejeti, kakor so te prejemale v sv. obhajilu tvojo presveta Mati, aposteljni in kakor te prejemajo še zdaj res pobožne in svete duše na zemlji.

**Pridi, o moja tolažba, pridi
in posveti me!**

Ko pokaže mašnik presveto Rešnje Telo, reci tudi ti prav pobožno:

„Gospod, nisem vreden,
da greš pod mojo streho,
ampak reci le besedo in
ozdravljena bo moja duša.“

Zahvala po sv. obhajilu.

Ko si prejel presveto Rešnje Telo, reci
prav pobožno:

Duša Kristusova, posveti me!
Telo Kristusovo, zveličaj me!
Kri Kristusova, napoji me.
Voda strani Kristusove, operi
me.

Trpljenje Kristusovo, potrdi
me.

O dobrotljivi Jezus, usliši me.

V svoje svete rane skrij me.
 Od tebe ločiti se ne pusti me.
 Pred hudim sovražnikom
 brani me.

Ob uri moje smrti pokliči me.
 In k tebi priti pusti me.
 Da s tvojimi svetniki hvalim
 te na vekov veke. Amen.

Vsakikrat 300 dni odpustka; ako moliš po sv. obhajilu, prejmeš 7 let in sedemkrat 40 dni odpustka; in ako vsak dan izmoliš cel mesec, se moreš udeležiti popolnega odpustka, v mescu, ako še opraviš spoved, pristopiš k sv. obhajilu in izmoliš v cerkvi po namenu sv. očeta papeža vsaj 5 ali 6 očenašev, češčenamarij in čast bodi Očetu (Pij. IX. 9. jan. 1854).

Pozdravi Jezusa.

Že si prišel v moje srce,
 te že imam, o ženin moje

duše, in zdaj si moj in jaz sem tvoj. Stokrat bodi počeščen, da si se tako ponižal in prišel v moje srce. Molim in častim te, svojega Gospoda in Boga z Očetom in svetim Duhom. Vzemi moje srce v svoje posestvo in ga nikdar več ne zapusti.

Zahvali se Jezusu.

Presrčno te zahvalim, o moj Odrešenik, za tako veliko milost, da si prišel v moje srce in me obiskal. Rad bi te tako zahvalil kakor se spodobi, kakor so te zahvaljevali tvoja prečista Mati in vsi svetniki, ki so zdaj v

nebesih in kakor se ti zahvaljujejo na zemlji pobožne osebe. Njim se pridružim tudi jaz in ž njimi te hvalim, častim in želim te častiti in hvaliti celo svoje življenje na zemlji in celo večnost v nebesih.

Daruj Jezusu.

Ker si se ti meni vsega dal, se spodobi, da se tudi jaz tebi vsega dam. Podarim ti vse, kar sem in kar imam, svojo dušo in telo; spomin, da se bom spominjal samo tebe in tvojih milosti; pamet, da bom mislil samo nate; voljo, da bom hotel in želel

samo to, kar ti hočeš in želiš, da bom ljubil tebe čez vse, svojega bližnjega pa kakor sam sebe. Vsega se ti izročim in dam, delaj z menoj, kakor se bo tebi dopadlo, pripravljen sem živeti, trpeti in tudi umreti, ako je tvoja sveta volja.

Prosi Jezusa.

Ker si prišel v moje srce, da bi vedno pri meni ostal, in mi milosti delil, zato se predrznem prositi te, o moj Zveličar, pa ne častnih, ničemurnih reči, bogastva, razveseljevanja, te reči daj posvetnim ljudem, ki jih radi imajo,

meni daj veliko žalost čez moje grehe, da jih bom resnično obžaloval. Razsvetluj me, da bom vedno bolj spoznaval, kako grd je greh in kako ničemurn je svet. Ustvari v meni novo srce, ki se bo ravnalo po tvoji sveti volji. Daj mi potrpežljivost, da bom mogel udan v tvojo sv. voljo prenašati bolezen, zaničevanje, težko službo in druge reve in nadloge, katere mi misliš pošiljati. Dajaj mi svojo sveto pomoč, da bom mogel ž njo premagati vsako skušnjavo, trpljenje in težavo; da se bom mogel varovati tega

greha (imenuj ga), v katerega največkrat padem; se vaditi v tej čednosti (imenuj je), ki mi je tako potrebna. Razsvetluj me, da bom vedno bolj spoznaval dolžnosti svojega stanu in jih tudi vestno opravljal. Tvojega sveta potrebujem v tej reči... Daj mi milost, katere te prosim današnji torek, ko opravljam pobožnost 13 torkov v čast tvojemu služabniku, sv. Antonu Padovanskemu. Daj, da bom vedno vredno prejemal svete zakramente, posebno pa na zadnjo uro. Obvaruj me nagle in neprevidene smrti. Prosim te milosti, da

te bom ljubil in zvest ostal v dobrem do smrti in srečno umrl. Ravno te milosti prosim za svoje stariše, brate, sestre, sorodnike, dobrotnike, prijatelje, gospodarje, gospodinje in vse, ki se priporočajo meni v molitev in za katere sem dolžan moliti. Priporočim ti sv. očeta papeža, kardinale, škofo, mašnike, svojega spovednika, redovnike in redovnice, duhovsko in deželsko gosposko. Priporočim ti tudi bolnike in ki njim strežejo, umirajoče in vse, katere misliš danes ali na današnji dan poklicati s tega sveta

in kateri se hočejo sami umoriti. Usmili se vdov in sirot, vbogih in vseh, ki so v skušnjavah, revah in nadlogah. Prosim te za grešnike, da bi se izpreobrnili; mlačne, da bi goreči postali; goreče, da bi goreči ostali do smrti. Priporočim ti še vse, ki nevredno prejemajo svete zakramente, nevernike, krivo-verce, razkolnike, sovražnike sv. cerkve, in osebe, katere sem pohujšal in v greh zapeljal. Varuj nas strele, toče, ognja, povodnji, potresa in bolezni. Usmili se tudi vbogih duš v vicah, posebno pa tistih, ki trpijo

morebiti zavoljo mene, ali pa od mene pričakujejo pomoči in ki so popolnoma pozabljene.

Ko te kličejo domov dolžnosti tvojega stanu, se po poti in doma večkrat spomni, kje si zjutraj bil in koga si prejel. Ker se ne moreš zahvaljevati v cerkvi, kakor bi rad, daruj Jezusu v zahvalo svoja vsakdanja dela in opravila, kakor je delal sv. Alojzij, sv. Leonard Portomavriški in drugi.

Sveta maša.

(Po sv. Leonardu Portomavriškem).

I. del.

Od začetka svete maše do svetega evangelija.

Kadar mašnik k oltarju pride, med tem ko se prikloni in moli očitno spoved, tudi ti ob kratkem izprašaj svojo vest, obudi pravo kesanje v svojem srcu in prosi odpuščanja svojih grehov. Tudi prosi pomoči svetega Duha in prečisto Devico Marijo, da bi mogel, kolikor mogoče, spoštljivo in pobožno biti pri sveti maši. Da boš mogel plačevati štiri velike dolge, razdeli sveto mašo na štiri dele po naslednjem načinu.

V prvem delu, od začetka do evangelija, boš plačal svoj prvi dolg, ker

boš častil in hvalil veličastvo božje, ki je vredno neskončne hvale. Zato se ponižaj z Jezusom in v globoki ponižnosti premišljuj svojo ničnost; pripoznavaj odkritosrčno, da si najrevniša stvar pred tako neskončnim veličastvom in v tej notranji in tudi zunanji ponižnosti (ker imaš spodobno in skromno biti pri sveti maši) reci:

„O moj Bog, jaz te molim in spoznavam za svojega Gospoda in gospodarja svoje duše. Pripoznavam, da imam od tebe vse to, kar sem in kar imam. Ali ker zasluži tvoje najvišje veličastvo neskončno čast in udanost, jaz pa sem vbožec in nikakor ne morem plačati tolikega dolga, zato ti darujem ponižnost in udanost, katero ti izkazuje Jezus na oltarju:

kar Jezus dela, to mislim tudi jaz storiti; ž njim se ponižujem pred tvojim veličastvom; molim te v ravno tisti ponižnosti, katero ti izkazuje Jezus. Srčno se veselim, ker ti daje za me ljubeznivi Jezus neskončno čast in udanost.“

Na to se veseli, da se Bog neskončno časti, in večkrat ponavlja:

„Da, o moj Bog, veselim se neskončne časti, ki prihaja tvojemu veličastvu iz te svete daritve; veselim se in radujem, kakor znam in morem.“ —

Ne bodi pa v skrbi, da bi molil ravno s temi besedami; govori kakor te po-

božnost nagiblje ves zbran in zedinjen z Bogom. Oh kako dobro boš plačal tako svoj prvi dolg!

II. del.

Od evangelija do povzdigovanja.

V drugem delu, od evangelija do povzdigovanja, boš poplačal svoj drugi dolg. Premisli na kratko svoje pregrehe in boš videl svoje neskončno zadolženje pri božji pravici; potem reci s ponižnim srcem:

„Glej, o moj Bog, jaz sem tisti izdajavec, ki sem se tolikokrat vzdignil zoper tebe. Oh z žalostnim srcem in studom sovražim vse, prav vse svoje grehe: zanje ti darujem ravno tisto zadoščenje, katero ti daje Jezus na oltarju. Darujem ti vse Jezusovo za-

služenje, Kri Jezusovo, celega Jezusa, Boga in človeka, ki se za me zopet kakor daritev daruje, ker je moj Jezus na tem oltarju moj srednik, moj zagovornik, in mi s svojo predrago Krvjo, prosi pri tebi odpuščenje. Družim se z glasovi te predrage Krvi in te prosim usmiljenja za toliko mojih pregreh. Usmiljenja te prosi Jezusova Kri, usmiljenja te prosi moje žalostno srce. Oh moj ljubi Bog, ako te ne ganejo moje solze, naj te ganejo vzdihljaji mojega Jezusa. Zakaj ne bi mogel prejeti za me zdaj na oltarju tistega usmi-

ljenja, katero je prejel na križu za ves človeški rod? Da, jaz upam, da mi boš odpustil zavoljo te predrage Krvi vse moje velike grehe, katere bom obžaloval celo svoje življenje do zadnjega vzdihljaja.“

Nato obudi zopet in zopet pravo in živo kesanje; izlij vsa svoja čutila in reci Jezusu, ne z jezikom ampak v srcu :

„Moj ljubi Jezus, daj mi solze svetega Petra, kesanje svete Magdalene in obžalovanje vseh svetnikov, ki so bili poprej grešniki, pozneje pa pravi spokorniki, da prejmem pri tej maši odpuščenje vseh svojih grehov.“

Tako v Bogu zbran večkrat vzdihni, pa bodi gotov, da boš s tem popolnoma poplačal vse dolgove, katere si si nakopal pri Bogu s toliko grehi.

III. del.

Od povzdigovanja do obhajila.

V tretjem delu, od povzdigovanja do obhajila, premišljuj, koliko in kako velikih dobrot si prejel od Boga. V zameno teh dobrot mu daruj dar neskončne vrednosti, Telo namreč, in Kri Jezusa Kristusa in povabi tudi vse anđelje in svetnike, naj zahvalijo Boga za nje namestu tebe, s temi ali podobnimi besedami:

„O moj preljubeznivi Bog, tu sem, obložen z dobrotami, navadnimi in posebnimi, katere si mi že dal in katere si mi pripravljen dati zdaj in v večnosti. Vem, da je bilo tvoje usmiljenje

z menoj neskončno in je še, vendar sem ti pripravljen poplačati vse do zadnjega vinarja in zato, glej, to božjo Kri in to predrago Telo, to nedolžno klavno daritev ti darujem po mašnikovih rokah iz hvaležnosti in v povračilo. Svest sem si, da morem s to daritvijo, katero ti darujem, zadosti poplačati vse, kar si mi podaril. Zakaj ta daritev je neskončne vrednosti, več je vredna kakor vsi darovi, katere sem prejel, katere prejmem in jih bom še prejel od tebe. O sveti angelji in vsi sveti v nebesih, pomagajte mi zdaj, da

zahvalim svojega Boga in v zahvalo za toliko milosti darujte mu ne samo to sveto mašo, ampak vse, ki se zdaj po celem svetu opravljajo, da popolno povrnem njegovi preljubeznivi dobrotljivosti tolike milosti, katere sem od njega prejel in katere mi misli dati zdaj in na večne čase. Amen.“

O, kako draga bo našemu dobremu Bogu taka presrčna zahvala! Kako mu bo zadostila sama ta daritev, ki velja več kakor vse druge daritve; zakaj ona je neskončne vrednosti. In da boš laglje vresničil te pobožne občutke, povabi ves raj na pomoč; pokliči vse svetnike, katere posebno častiš, pa jim reci iz dna svojega srca:

O moji ljubi sveti patroni, zahvalite dobrotljivega Boga

namestu mene, da ne bom živel in umrl v nehvaležnosti. Oh prosite ga, da vzame moje dobro srce in se ozre na presrčno zahvalo, katero mu pri tej maši moj Jezus skazuje za me.“

Naj ti pa ne bo dosti, da le enkrat to izrečeš, ampak ponavljaj več in večkrat, potem pa si bodi svest, da boš tako prav popolnoma poravnal ta svoj veliki dolg.

IV. del.

Od obhajila do konca.

V četrtem delu, od obhajila do konca, ko se mašnik v resnici obhaja, obhajaj se tudi ti duhovno. Ozri se na Boga, katerega imaš v svojem srcu in ga prosi mnogo milosti z živo vero. Zakaj, vedi, da je tudi Jezus združen ta čas s teboj in za te prosi in zato razširi svoje srce in prosi, pa ne malovrednih reči, temuč

prosi velike milosti, ker je velika tudi daritev njegovega božjega Sina, katero mu daruješ, zato reci s ponižnim srcem:

„O moj preljubezni Bog, dobro vem, da nisem vreden tvojih milosti, priznavam svojo nevrednost in da ne zaslužim uslišan biti zavoljo toliko in tako velikih grehov. Kako bi pa mogel prezreti svojega božjega Sina, ki na oltarju za me prosi in za me tebi daruje svoje življenje in svojo Kri? O moj preljubezni Bog, usliši prošnje tega mojega velikega priprošnjika; zavoljo njega mi daj vse milosti, katere veš, da so mi potrebne za moje zveličanje. Zdaj si pač

upam prositi, da mi odpusti vse moje grehe in dodeli milost, da v dobrem stanovitnem ostanem do smrti. Z zaupanjem na prošnje svojega Jezusa te prosim, o moj Bog, tudi vse čednosti v najvišji stopinji in vse zdatne pripomočke, da bom mogel biti v resnici svet. Prosim te, spreobrne vse nevernike in grešnike, posebno pa tiste, ki so mi blizo po krvi ali po duhovnem sorodstvu. Prosim te, reši iz vic ne le samo ene duše, temuč vse, in izpelji jih iz njih, da bo pomoči te božje daritve prazna ostala ta ječa očiščujočih se.

Spreobrne vse duše živih in ta siromaški svet postani raj veselja, kjer te bomo vsi ljubili, častili in hvalili v življenju, da pridemo potem hvalit in častit te vso večnost. Amen.“

Le prosi, prosi za se, za svoje otroke, za svoje prijatelje, sorodnike in znance. Prosi pomoči v vseh svojih potrebah, dušnih in telesnih; prosi tudi sveti cerkvi v obilnosti vse dobro in odvrnjenje vsega hudega. Pa ne prosi mlačno, temuč z velikim zaupanjem in bodi prepričan, da bodo tvoje prošnje, združene z Jezusovimi, uslišane.

Ko je maša končana, zahvali Boga rekoč:

„Hvala ti bodi vsegamogočni Bog, za vse tvoje dobrote, kateri živiš in kraljuješ na veke. Amen.“ —

Na to pojdi iz cerkve s skesanim srcem, kakor bi šel s Kalvarije.

Litanije

presv. Srca Jezusovega.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Bog oče nebeški,

Bog Sin, Odrešenik

svetá,

Bog sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam

Bog,

usmili se nas!

Srce Jezusa, Sinú več-
nega Očeta,

Srce Jezusovo, v Materi
Devici od svetega
Duha upodobljeno,

Srce Jezusovo, z Be-
sedo božjo v osebi
zedinjeno,

Srce Jezusovo, neskon-
čno veličastno,

Srce Jezusovo, sveti
tempelj božji,

Srce Jezusovo, šotor
Najvišjega,

Srce Jezusovo, hiša bož-
ja in vrata nebeška,

Srce Jezusovo, žareče
ognjišče ljubezni,

u s m i l i s e n a s i !

Srce Jezusovo, posoda
 ljubezni in pravice,
 Srce Jezusovo, dobrote
 in ljubezni polno,
 Srce Jezusovo, globo
 čina vseh čednosti,
 Srce Jezusovo, vse hvale
 vredno,
 Srce Jezusovo, kralj in
 središče vseh src,
 Srce Jezusovo, v ka-
 terem so vsi zakladi
 modrosti in vrednosti,
 Srce Jezusovo, v ka-
 terem biva vsa pol-
 nost božanstva,
 Srce Jezusovo, nad ka-
 terim ima oče poseb-
 no veselje,

usmili se nas!

Srce Jezusovo, iz čigar
polnosti smo vsi pre-
jeli,

Srce Jezusovo, hrepe-
nenje večnih višav;

Srce Jezusovo, potrpe-
žljivo in neskončno
usmiljeno,

Srce Jezusovo, bogato
za vse, ki te kličejo,

Srce Jezusovo, vir živ-
ljenja in svetosti,

Srce Jezusovo sprava
za naše grehe,

Srce Jezusovo, z zasa-
movanjem nasičeno,

Srce Jezusovo, zavoljo
naših hudobij potrto,

u s m i l i s e n a s i

Srce Jezusovo, do smrti
 pokorno,
 Srce Jezusovo, s sulico
 prebodeno,
 Srce Jezusovo, vir vse
 tolažbe,
 Srce Jezusovo, naše živ-
 ljenje in vstajenje,
 Srce Jezusovo, naš mir
 in naša sprava,
 Srce Jezusovo, daritev
 za grešnike,
 Srce Jezusovo, zveliča-
 nje v tebe upajočih,
 Srce Jezusovo, upanje
 v tebe umirajočih,
 Srce Jezusovo, sladkost
 vseh svetnikov,

usmili se naši

Jagnje božje, ki odjemlješ
grehe sveta, prizanesi nam,
o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ
grehe sveta, usliši nas, o
Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ
grehe sveta, usmili se nas!
V. Jezus krotki in iz srca
ponižni.

O. Upodobi naše srce po
svojem Srcu.

M o l i m o. Vsemogočni,
večni Bog, ozri, ozri se na
Srce svojega preljubega Sina
in na češčenje in zadoščenje,
ki ti ga opravlja v imenu
grešnikov, in po njem po-
tolažen odpusti njim, ki pro-

sijo tvojega usmiljenja, v imenu istega tvojega Sina Jezusa Kistusa, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

(300 dni oopustka vsakikrat. Leon XIII.)

Posvetitev presv. Jezusovemu Srcu.

Presladki Jezus, Zveličar človeškega rodu, ozri se na nas, ki v globoki ponižnosti klečimo pred tvojim oltarjem. Tvoji smo, tvoji hočemo biti. Da bi pa mogli biti s teboj trdneje sklenjeni, glej, zato se danes vsak izmed nas radovoljno po-

sveti tvojemu presvetemu Srcu. Tebe mnogi niso nikdar poznali, mnogi pa so tvoje zapovedi zaničevali in te zavrgli. Usmili se obojih, dobrotljivi Jezus, in potegni vse k svojemu svetemu Srcu. Kralj bodi, Gospod, ne samo vernih, ki niso nikdar odpadli od tebe, temveč tudi izgubljenih sinov, ki so te zapustili; daj, da se skoraj vrnejo v Očetovo hišo, da ne poginejo v boštva in lakote. Kralj bodi, tistih, ki jih slepi verska zmota ali loči razkol, in pokliči jih nazaj v zavetje resnice in k edinosti vere, da bo kmalu en hlev

in en pastir. Kralj bodi tudi vseh tistih, ki živé v stari zmoti poganstva; reši jih iz teme in privedi jih k luči v božje kraljestvo. Daj Gospod svoji Cerkvi varno in blagonosno prostost; daj vsem narodom red in mir; daj, da se bo od kraja do kraja zemlje razlegal en glas: Bodi hvala božjemu Srcu, ki nas je rešilo, slava in čast mu vekomaj. Amen.

Lavretanske litanije

Matere božje.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Bog Oče nebeški,
Bog Sin Odrešenik
svetá,

Bog sveti Duh,
Sveta Trojica, en sam
Bog,

} usmili se nas!

Sveta Marija,
 Sveta Mati božja,
 Sveta devic Devica,
 Mati Kristusova,
 Mati milosti božje,
 Mati prečista,
 Mati brezmadežna,
 Mati nedolžna,
 Mati deviška,
 Mati ljubezniva,
 Mati čudovita,
 Mati dobrega sveta,
 Mati Stvarnikova,
 Mati Odrešenikova,
 Devica najmodrejša,
 Devica častitljiva,
 Devica hvalevredna,
 Devica mogočna,
 Devica milostljiva,

prosi za nas!

Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Roža skrivnostna,
 Stolp Davidov,
 Stolp slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja zaveze,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Prebižališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angelov,

Kraljica očkav,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica apostolov,
 Kraljica mučencev,
 Kraljica spoznovavcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov,
 Kraljica brez madeža
 izvirnega greha spo-
 četa,
 Kraljica presvetega rož-
 nega venca,

p
r
o
s
i

z
a

n
a
s
i

Jagnje božje, ki odjemlješ
 grehe svetá, prizanesi nam,
 o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ
 grehe, svetá, usliši nas,
 o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ
grehe svetá, usmili se nas!

(300 dni odpustka vsakikrat, Pij VII.
30. sept. 1817).

Molitev k Materi božji.

Pod tvoje varstvo pribe-
žimo, o sveta božja Porod-
nica, ne zavrzi naših prošenj
v naših potrebah, temveč
reši nas vselej vseh nevar-
nosti, o častitljiva in blago-
slovljena Devica, naša gospa,
naša srednica, naša besed-
nica! S svojim Sinom nas
spravi, svojemu Sinu nas
priporoči, svojemu Sinu nas
izroči!

Ÿ. Prosi za nas, sveta
božja Porodnica.

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

Molimo. Podeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog, da se bomo vedno veselili zdravja na duši in na telesu, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni. Po Kristusu, Gospodunašem. Amen.

Ob Marijinih praznikih se lahko dostavi molitev dotičnega dne, sicer pa se moli ena izmed naslednjih antifon.

A. Od prve adventne nedelje do božiča.

Premila Mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in

morska zvezda, pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega Stvarnika čudežno rodila; ti, Devica prej in slej, ko si iz Gabrielovih ust prejela oznanjenje, usmili se grešnikov!

Ÿ. Angel Gospodov je oznanil Mariji.

O. In spočela je od Svetega Duha.

Molimo. Milost svojo, prosimo te, Gospod, v naša srca vlij, da ki smo po angelovem oznanjenju spoznali učlovečenje Kristusa, tvojega Sina, po njegovem trpljenju in križu dosežemo

častitljivo vstajenje. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

B. O d b o ž i č a d o s v e č n i c e.

Premila Mati Zveličarjeva,
(kakor zgoraj).

Ÿ. Po porodu si Devica čista ostala.

O. Božja Porodnica, prosi za nas!

M o l i m o. O Bog, ki si po rodovitnem devištvu blažene Marije podelil človeškemu rodu dar večnega zveličanja, daj nam, te prosimo, naj čutimo, da prosi za nas ona, po kateri smo bili vredni, prejeti začetnika življenja,

Gospoda našega, Jezusa Kristusa tvojega Sina. Amen.

C. Od svečnice do velikega četrta.

Zdrava, o nebes Kraljica;
Zdrava, angelov gospa;
Zdrava korenina; zdrava
vrata,

Iz katerih svetu luč je prisijala,

O veseli se, Devica slavna,
Nad vse krasna,
Bodi zdrava, o prelepa,
Prosi za nas Kristusa!

Ÿ. Dovoli, naj te hvalim,
o sveta Devica.

O. Daj mi moč zoper sovražnike svoje.

M o l i m o. Podeli nam, milostljivi Bog, pomoč v naši slabosti, da ki obhajamo spomin svete božje Porodnice, s pomočjo njene priprošnje od svojih grehov vstanemo. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

D. Od velike sobote do prve pobinkoštné nedelje.

Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja.

Zakaj on, ki si ga bila vredna nositi, aleluja.

Je vstal, kakor je rekel, aleluja.

Prosi za nas Boga, aleluja.

Ÿ. Veseli in raduj se, Devica Marija, aleluja.

O. Ker je Gospod res vstal, aleluja.

Molimo. O Bog, ki si z vstajenjem svojega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, svet razveselil; daj, prosimo, da po njegovi Materi Devici Mariji dosežemo veselje večnega življenja. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

E. Od prve pobinkoštné nedelje do adventa.

Češčena bodi, Kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi

češčena! K tebi upijemo
 zapuščeni Evini otroci, k tebi
 vzdihujemo žalostni in objo-
 kani v tej solzni dolini.
 Obrni torej, naša pomočnica,
 svoje milostljive oči v nas
 in pokaži nam po tem rev-
 nem življenju Jezusa, blago-
 slovljeni sad svojega telesa.
 O milostljiva, o dobrotljiva,
 o sladka Devica Marija!

Ÿ. Prosi za nas, sveta
 božja Porodnica!

O. Da postanemo vredni
 obljub Kristusovih.

M o l i m o. Vsemogočni,
 večni Bog, ki si telo in dušo
 častite Device in Matere
 Marije, da bi vredno prebiva-

lišče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo Svetega Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zla in večne smrti rešeni. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev k svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri služabnik, ki ga je Gospod postavil nad svojo družino.

Ÿ. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

Molimo. Naj nam pomaga, prosimo te, Gospod,

zasluženje ženina tvoje pre-
svete Matere Marije, da nam
bo po njegovih priprošnjah
podeljeno, česar naša slabost
ne more doseči. Ki živiš in
kraljuješ od vekomaj do
vekomaj. Amen.

Molitev za vse potrebe.

(Moli se po litanijah ob nedeljah in
praznikih; na predvečere se primerneje
izpušča.)

Ponižno te prosimo, Go-
spod, razveži milostno naših
grehov vezi, in po prošnjah
svoje izvoljene Matere, ljube
Device Marije, in vseh svojih
svetnikov ohrani nas svoje
služabnike, naše dobrotnike
in naše družine v vsej sve-

tosti. Očisti grehov in hudo-
 bije vse naše sorodnike in
 prijatelje, in napolni jih z
 lepimi čednostmi. Podeli
 nam mir in zdravje, odvrni
 od nas vidne in nevidne
 sovražnike in odženi vse
 hude želje. Daj nam zdravo
 vreme in dobro letino. Skaži
 milost našim prijateljem in
 neprijateljem. Obvaruj to
 duhovnijo z vsemi, ki v njej
 prebivajo, kuge, lakote, voj-
 ske, ognja, potresa in po-
 vodnji; in podeli milostljivo
 vsem vernim kristjanom,
 živim in mrtvim, v nebe-
 škem kraljestvu večno živ-
 ljenje, mir in pokoj.

Obvaruj našega papeža . .
 našega škofa . . našega ce-
 sarja . ., vso našo duhovsko
 in svetno gosposko in vse
 krščansko ljudstvo vseh
 nadlog in vsega hudega. In
 tvoj blagoslov pridi iz nebes
 na nas in ostani vedno pri
 nas. Po Gospodu našem,
 Jezusu Kristusu, tvojem Sinu,
 ki s teboj živi in kraljuje v
 edinosti Svetega Duha, Bog
 od vekomaj do vekomaj.

O. Amen.

Ÿ. Božja pomoč ostani
 vedno pri nas.

O. Amen.

Oče naš. Češčena Marija.
 (Trikrat).

Večerna molitev.

1. Zahvali se Bogu za prejete dobre.

Zopet je eden dan mojega zemeljskega življenja v večnosti, ki se ne bo nikdar več vrnil. Danes sem od tebe, o moj Bog, zopet veliko dobrega prejel za dušo in telo. Obvaroval si me nesreč, nevarnosti in velikih grehov; obujal si v meni svete misli, dajal razsvetljenje in duhovno tolažbo. Tako srečen sem bil, da sem pristopil k sv. obhajilu. Lahko rečem, da je bil za me srečen današnji dan. O, da bi tudi vse

dobro obrnil ali slabo sem porabil prejete milosti.

2. Prosi razsvetljenja.

Pridi sv. Duh in razsvetli zdaj moj um, da bom mogel vse svoje grehe današnjega dne prav spoznati, dobro obžalovati in se resnično popoljšati.

3. Zdaj sprašaj svojo vest, kar si grešil zoper Boga, bližnjega in samega sebe; potem obudi kesanje s trdnim sklepom.

4. Kesanje in trdni sklep.

Kako slabo sem zopet danes povračal tvoje dobrote, o moj Bog! Zopet sem padel v grehe; oh, kako sem mogel grešiti in tebe svojega najboljšega Očeta ža-

liti. Vsi moji storjeni grehi so mi iz vsega srca žal, ker sem ž njimi razžalil svojega Boga, Stvarnika. Odrešenika, svojega največjega dobrotnika in prihodnjega sodnika. Trdno sklenem se poboljšati in rajše umreti, kakor pa tebe, o moj Bog, še enkrat z grehom razžaliti. Zato se bom posebno varoval tega greha (imenuj ga), zapustil bom to slabo društvo. osebo...; bežal pred to grešno priložnostjo. „Rekel sem, zdaj začnjam“ (ps. 67, 11.).

5. Priporoči se.

Preden grem spat, prosim s sveto cerkvijo: „Obišči,

prosimo te, Gospod, to stanovanje in izženi iz njega vsako zalezovanje hudobnega sovražnika; tvoji sveti angelji naj v njem prebivajo, da nas bodo v miru varovali, in tvoj blagoslov bodi vedno nad nami. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Zdaj grem h počitku, da bom jutri telesno okrepčan ustal in tebi služil. Spat pa grem s tistim namenom, s kakršnim je spal Jezus, Marija, njegova presveta mati in drugi svetniki na zemlji. V rani tvojega presvetega Srca, o moj Jezus, hočem nocoj počivati. Kolikokrat

bom dihnil, tolikokrat te želim počastiti. Varuj me nočoj grdih sanj, da se ne bom oskrunil ne na duši, ne na telesu; varuj me vsakega greha, nagle in neprevidne smrti.

O Marija, moje za Bogom največje zaupanje, moj ljubi angelj varih, moji priprošnjiki sveti..., sv. Anton Padovanski, vam priporočim sebe, svoje stariše, brate in sestre, dobrotnike, bolnike, umirajoče, reveže in grešnike... blagoslovite in varujte nas nočoj vsega hudega.

Usmili se, o Jezus, tudi vbogih duš v vicah; tvoja

predraga Kri naj hladi in lajša njihovo trpljenje. Reši jih iz vic prej, ko je mogoče.

Oče naš, češčena Marija, Večni mir jim daj, Gospod, in večna luč naj jim sveti. Naj počivajo v miru. Amen.

Ako moliš zjutraj „Češčena bodi kraljica“ izmoli še zvečer „Pod tvojo pomoč“ zavoljo odpustkov.

Pod tvojo varstvo priberimo, o sveta božja porodnica, ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti, častitljiva in blagoslovljena Devica,

Ÿ. Dovoli naj te hvalim, o sveta Devica.

O. Daj mi moč zoper so-
vražnike svoje.

Ÿ. Hvaljen bodi Bog v
svojih svetnikih.

O. Amen.

Preden se vležeš, poškropi z blago-
slovljeno vodo sebe, sobo in posteljo
in reci:

„Pokropi me s hisopom,
in bom očiščen; operi me,
in bolj bom bel kakor sneg“
(ps. 50, 9.).

Na svojem čelu naredi črke:

J. N. K. J. in reci: Jezus,
Nazareški, kralj Judov. Ta
zmagovavni napis mojega
Zveličarja Jezusa Kristusa,
naj me varuje nagle, nepre-
vidne in nesrečne smrti.

Ako pobožno in skesan izmoliš sledečo molitvico, katero je rabil sv. Anton Padovanski zoper hudobne duhove, zadobiš enkrat na dan 100 dni odpustka. (Leon XIII. 21. maja 1892):

„Glejte križ Gospodov! Bežite sovražne moči; zmagal je lev iz Judovega rodu, korenina Davidova. Aleluja.“

Ko si se sramežljivo slekel in greš počivat, reci:

V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa križanega grem spat; ki me je odrešil s svojo predrago Krvjo, naj me † blagoslovi, nocoj vsega hudega varuje in po tem revnem življenju pripelje v večno življenje. Amen.

Ko si že v postelji reci:

Jezus, Marija in sv. Jožef,
vam izročim svojo dušo in
telo.

Ako še nisi, obudi zdaj nakratko
tri božje čednosti in potem izmoli še
očenaš in češčena Marijo za se, kakor
da bi mrtev ležal, da boš bolj hitro in
v svetih mislih zaspal in se zbudil.

Reši svojo dušo!

KAZALO.

	Stran
Predgovor	I
Začetek in odpustki pobožnosti 13 torkov in nedelj v čast svetemu Antonu Padovan- skemu	1
Kako opravljaj pobožnost 13 torkov	7
Trinajst torkov ali nedelj.	
Prvi torek ali nedelja:	
Rojstvo in otročja leta sve- tega Antona	12
Posnemaj me v sv. čistosti	14
Drugi torek ali nedelja:	
Sv. Anton zapusti svet in gre v samostan	23
Posnemaj me v razumnosti	25

Tretji torek ali nedelja:

Sveti Anton prestopi v fran- čiškanski red	33
---	----

Posnemaj me v potrpežljivi- vosti	35
--	----

Četrty torek ali nedelja:

Sv. Anton gre v misijone .	44
----------------------------	----

Posnemaj me v sv. veri .	46
--------------------------	----

Peti torek ali nedelja:

Skrito življenje sv. Antona na gori sv. Pavla	57
--	----

Posnemaj me v pokori . .	60
--------------------------	----

Šesti torek ali nedelja:

Sv. Anton luč na svečniku	67
---------------------------	----

Posnemaj me v pokorščini	70
--------------------------	----

Sedmi torek ali nedelja:

Sv. Anton pridigar in učitelj	78
-------------------------------	----

Posnemaj me v ponižnosti	80
--------------------------	----

Osmi torek ali nedelja:

Sv. Anton pridiga na Fran- coskem	90
--	----

Posnemaj me v vboštvu .	92
-------------------------	----

Deveti torek ali nedelja :

Sv. Anton se vrne na Laško 101

Posnemaj me v pobožnosti 103

Deseti torek ali nedelja :

Sveti Anton na našem slo-
venskem Primorskem . . 113

Posnemaj me v zaupanju . 115

Enajsti torek ali nedelja :

Sveti Anton z detetom Jezu-
ščkom v naročju . . . 124

Posnemaj me v ljubezni . 126

Dvanajsti torek ali nedelja :

Sv. Anton pri sv. očetu papežu 136

Posnemaj me v pravičnosti 139

Trinajsti torek ali nedelja :

Sv. Anton umrje in je med
svetnike prištet . . . 147

Posnemaj me v stanovitnosti 150

Pobožnost devet torkov.

Molitev k sv. Antonu za devet
torkov 158

Molitev k detetu Jezuščku v naročju sv. Antona Pado- vanskega	168
Slavospev ali responzorij v čast sv. Antonu Padovanskemu .	176
Venček molitvic v čast sv. An- tonu Padovanskemu . . .	178
Molitev k sv. Antonu, ko ga prosiš kake milosti	183
Molitev k sv. Antonu, ko se mu zahvaljuješ za prejeto milost	185
Jutranja molitev	186
Pripravljanje za sv. spoved .	195
Zahvala po sv. spovedi . . .	199
Pripravljanje za sv. obhajilo .	202
Zahvala po sv. obhajilu . . .	211
Sveta maša	221
Litanije presv. Srca Jezusovega	234
Litanije lavretanske	243
Večerna molitev	259

Narodna in univerzitetna
knjižnica

• NUK

00000452706

